

ΚΑΛ

7

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΣΚΟΤΟΥΣ

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΣΚΟΤΟΥΣ

ΤΟ ΦΡΙΚΤΟ ΤΕΛΟΣ

Ο ΚΑΛ, τὸ λευκὸ παιδί τῆς ζούγκλας, ξεκουράζεται μαζί με τὴν πεντόμορφη συντροφισσά του τὴ Μπέλλα, ἀνύποπτος γιὰ τὸν τρομακτικὸ κίνδυνο.

Πολλὰ μέτρα ψηλὰ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, στὴν κορυφὴ τοῦ γιγαντιαίου βράχου, ὁ ἐφιαλτικὸς μάγος Γκόθ ἐτοιμάζεται νὰ ἐξακόντισῃ τὸ ἀκόντιό του γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὸν θανάσιμο ἐχθρὸ του τὸν Κάλ (*).

(*): Διᾶβασε τὸ προηγούμενο βό-
τῆχος τοῦ «ΚΑΛ» μετὸν τίτλο:
«Ὁ Βάσιλ ἐδικεικίται».

Ὁ Γκόθ εἶναι δεινὸς σκο-
πευτῆς μετὸ ἀκόντιο. Δὲν ὑ-
πάρχει καμμιά ἐλπίδα γιὰ τὸ
ἄμοιρο παιδί τῆς ζούγκλας
νὰ ἀστοχήσῃ καὶ νὰ γλυτώ-
σῃ.

Ξαφνικά, μιὰ στριγγιὰ φω-
νὴ ἀκούγεται. Μιὰ φωνὴ τοῦ
μαϊάζει σὰ νὰ βγαίῃ ἀπὸ τὸ
λαρύγγι καμμιάς γριάς μά-
γισσας. Κάποιο πολύχρωμο
ἀντικείμενο ποῦ φτερουγίζει
στὸν ἀέρα ὁρμάει ἴσᾶν βολί-
δα πρὸς τὸ μέρος τοῦ κακούρ-
γου Γκόθ. Ὁ ἀπαίσιος μάγος
ἀκούει τὴν κραυγὴ. Βλέπει
πῶς κάτι ὁρμάει ἀκάθεκτο ἐ-
ναντίον του. Γιὰ μιὰ στιγμὴ
σισιτίζει. Τὸ δολοφονικὸ χέ-
ρι του μένει ἀκίνητο. Τὰ μά-

τια του γουρλώνουν με πρόμο.

Τò φτερωτό βέλος, σὰ νὰ τινάχτηκε ἀπὸ κάποιο ἀλάθητο τόξο, χύνεται ἀλόγισα ἀνάμεσα στὰ δυὸ μᾶτια τοῦ ἐφιαλτικῆς Γκόθ.

Ὁ τερατώδης μάγος ἀφήνει μιὰ λυσσασμένη κραυγὴ πόνου, ἀργῆς καὶ ἀπελπισίας μαζί. Τὸ ἀκόντιο ξεφεύγει ἀπὸ τὴ φούχτα του. Φέρνει καὶ τὰ δυὸ χέρια του στὸ ἀποκρουστικὸ πρόσωπό του ποὺ αὐτὴ τὴ στιγμή εἶναι γεμάτο αἷμα. Τολαντεύεται.

Στὸ μεταξύ, ὁ Κάλ με τὴ Μπέλλα ἔχουν πεταχτῆ ὄρθιοι ἀπὸ τὴ ρίζα τοῦ πελώριου καὶ πανύψηλου βράχου ποὺ κάθονταν. Ἡ Χούλα καὶ ὁ Χούπ, ποὺ κι' αὐτοὶ ἄκουσαν τίς φωνές, πρὸς τὸν τρομαγμένον ἀνάμεσα στὰ δέντρα ποὺ εἶναι δίπλα.

Κυττάζουν ὅλοι μαζί με φρίκη καὶ ἀπορία τὸν κολασμένον μάγο, τοῦ ὁποίου τὴ σιλουέτ τ' ἄγνωρίζουν πολὺ καλά...

Δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν ὡστόσο τί συμβαίνει. Ἡ ἀπίστασις εἶναι μεγάλη γιατί τὸ ὕψος τοῦ βράχου ξεπερνάει τὰ δώδεκα μέτρα.

Ὁ Γκόθ ἔχει σκεπασμένον τὸ πρόσωπό του με τὰ χέρια. Ἀφήνει καὶ δεύτερη στρίγγλια γεφάτη φρίκη καὶ ἀπόγνωση. Τολαντεύεται πάλι. Πέφτει στὰ γόνατα. Γλιστράει ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ κολοσσίου τοῦ βράχου. Τὸ κορμί του βρίσκεται στὸν ἄερα. Τὰ κοκκαλιάρικα χέρια καὶ τὰ πόδια του τινάζονται σπαιρακτικά. Μοιάζει σὰν ἓνα ἀπαίσιο δη-

λητηριώδες ἔντομο ποὺ ἔχει ξεφεύγει μέσα ἀπὸ τὴν κάλασι.

Ἔναι ἀνατριχιαστικὸ οὐρλασιμα ἀνυποδεύει τὴν πτώσι του καὶ σβύνει ἀπτότομα καθὼς τὸ σῶμα του τσακίζεται πόνω στὰ μυτερὰ βράχια μ' ἓναν ἀηδιστικὸ γδούπο.

Οἱ τέσσερις σύντροφοι μένουν γιὰ μερικὲς στιγμὲς ἄφωνοι. Ὁ Κάλ σηκώνει τὸ κεφάλι του καὶ κυττάζει ψηλά.

Ἡ παρδαλὴ καρκαρία τοῦ χαζο-Χούπ, ἡ τετραπέσοτη καὶ ἀφωσιωμένη Μανταλένα, κάνει θραιομβευτικούς κύκλους πόνω στὸν ἄερα, κοντὰ στὴν κορυφὴ τοῦ βράχου στὸν ὁποῖο λίγο πρὶν στεκόταν ὁ φοβερὸς Γκόθ...

Καὶ πραγματικὰ, ἡ Μανταλένα ἦταν αὐτὴ ποὺ εἶχε σώσει τὴ ζωὴ τοῦ Κάλ! Τὸ ἔξυπνο καὶ γεναῖο πουλι, βλέποντας τὸν δολοφόνου ποὺ ἐτοιμαζόταν νὰ σκοτώσῃ τὸν φίλο τοῦ ἀφεντικού του, ἄρμησε σὰν βέλος ἐναντίον του καὶ με τρομακτικὴ ὄρμη καὶ δύναμι τὸν χτύπησε ἀνάμεσα στὰ δυὸ μᾶτια, με τὸ μεγάλο καὶ σκληρὸ σὶν ἀσάλι, ῥόμφος τῆς!

Ὁ Κάλ, βλέποντας καὶ τὸ ἀκόντιο ποὺ ἔπεσε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ μάγου, καταλαβαίνει πολὺ καλά τί συνέβη. Τὰ μάτια του βουρκώνουν ἀπὸ τὴν εὐγνωμοσύνη καὶ τὴ συγκίνησι.

— Καλὴ μου, Μανταλένα! ψιθυρίζει μέσα ἀπὸ τὰ δόντια του. Ἐξυπνο κι' ἀφωσιωμένον πουλι!... Τιμώρησε ὅπως τοῦ ἄξιζε αὐτὸ τὸ ἀπαίσιο τέ

ρας και μου έσωσες τη ζωή!
 Η Μπέλλα την ίδια στιγμή κρύβει το άμορφο κεφάλι της από φαιρδο στήθος του Κάλ για να μη βλέπη το άπεπρόπαιο θέαμα του νεκρού μάγου.

Η Χούλα έχει απομείνει σαν αγιοάλμα από τη σασπιμάρα της και κάνει το σταυρό της ψιθυρίζοντας ξόρκια.

Ο αδιόρθωτος Χούπ είναι ό πιδι ευδιάθετος απ' όλους. Έχει γουρλώσει τα γεμάτα βλακεία ματάκια του και κρατάει την κοιλιά του από τα γέλια τα πολλά.

— Για δέ! Για δέ άφηρημάδα ό χαζο-Γκόθ!, τσιρίζει άκάμεσα στα γέλια του. Ανέθηκε στο βράχο να πάρη βουτία και ξέχασε να δη άν είχε νερό από κάτω! "Ε, μιά τέτοια κουτουράδα δεν έχω ξανασημαντήσει!

Τρέχει κοντά στο πτώμα του μάγου και εκεί σκύβοντας από πάνω του κάνει άλλα γέλια χειρότερα.

— Όρϊστε!, λέει. "Ανοιξε κι' ή μύτη του!

Και δείχνει τα αίματα στο πρόσωπο του νεκρού που έχουν τρέξει από το ράμφισμα της Μονταλένας.

— Χούπ!, φωνάζει αυστηρό ό Κάλ. Φύγε από κεί!

Ο πυγμαίος πετάει πάλι την παρόλα του:

— Δηλαδή, τώρα ό Γκόθ έα πρέπει να είναι για τα καλά άρρωστος!

— Ναί!, του λέει ό Κάλ για να ήσυχάση. Φύγε λοιπόν από εκεί για να μην κολλή-

σης κι' έσύ!

Ο Χούπ σκάει στα γέλια. —Καλά, ίλαρά έχει και θα κολλήσω; τσιρίζει κοροϊδευτικά. Έπεσε ό άνθρωπος κι' έσπασε το καυκάλι του! Αυτό είναι άλο! Καλά να πάθη για να μάθη άλλη φαρά να μη παίρη βουτιές όπου βρη, και τς κυριώτερο να φοράη και το μαγιώ του όταν θέλη να κάνει μπάνιο!

Ο Κάλ καταλαβαίνει ότι ένας μόνο τρόπος υπάρχει για να γλυτώσουν από τη βλακεία του χαζο-πυγμαίου, και φωνάζει:

— Έμπρός!, φεύγουμε Άρκετά καθήσαμε. Έχουμε τάρρα πολύ και δύσκολο δρόμο ώσπου να φθάσουμε στον ττρορισμό μας...

Μπαίνει ό ίδιος μπροστά μαζί με τη Μπέλλα και χώνεται στη ζούγκλα. Η Χούλα ή πελώρια νέγρα τρέχει από πίσω τους και ό Χούπ αναγκάζεται ν' αφήση τις φιλοσοφίες του και να τρέξη κοντά στους άγοσπημένες του!

— Αυτά που λέτε με τις άφηρημάδες, Χουλίτσες μου!, λέει. Και μου κάνει έντυπω του είναι, λέει, και μάγος! Καλά: Δεν είχε προφητεύσει από το πρωί ότι θα φάη τα μούτρα του σήμερα να προσέχη;

ΤΟ ΦΑΡΑΓΓΙ ΤΟΥ ΘΡΗΝΟΥ

ΤΡΕΙΣ μέρες και τρεις νύχτες περπατούν οι τέσσερις φίλοι στην άγνωστη και μυστηριώδη εκείνη

περιοχή. 'Η ζούγκλα είναι ά-τέλειωτη και άγρια. Κι' όσο προχωρούν τόσο ή βλάστησις γίνεται πιο άγρια άκόμη. Τα δέντρα αλλάζουν μορφή. Και νούργια φυτά που δέν τάχουν ξαναδη τα μάτια τους φανερώνονται μπρός τους. Καρποί παράξενoi που ό Χούπ κατενθουσιασμένος θέλει να τους μαζέψη για τίς... Χούλες του, αλλά τó λευκό παιδί τής ζούγκλας δέν τόν άφήνει λέγοντάς του ότι είναι θηλητηριώδεις...

Γιά όλων τά μάτια εκείνα τά μέρη είναι πρωτόφαντα. Δέ συμβαίνει άμως τó ίδιο και με τó γιγαντόσωμο Κάλ. 'Εκείνος τά βλέπει όλα σαν να τάχη ξαναδη κι' άλλωστε, πριν από πολλά χρόνια. Πολύς φορές σταματά και τά μάτια του ψάχνουν. Βαθειές ρυτίδες σιχηματίζονται στο πλα-

'Ο χαζό Χούπ κυτάζει τó νεκρό Γκόθ, γελώντας.

τύ του μέτωπο...

'Ανεβαίνει στα ψηλώματα που συναντούν στον δρόμο τους ή σκαρφαλώνει στα πιο πανύψηλα δέντρα και άγνωστεύει πέρα μακριά, σά να θέλη ν' άναγνωρίση τó μέρος από όπου θά προχωρήσουν.

'Η άμορφη Μπέλλα τά βλέπει όλα αυτά, αλλά δέν μιλά. Καταλαβαίνει ότι κάποιo μεγάλο μυστήριο κρύβεται στη ζωή του ξανθού άγοριού που είναι άσύνητροφός τής. Μά νοιώθει, πώς άφού αυτός μόνος του, δέν τής λέει τίποτα, θά πη ότι δέν πρέπει να τόν ρωτήση. Του έχει άπόλυτη έμπιστοσύνη.

'Η τετραπέρατη μέγρα Χούλα κι' αυτή έχει καταλάβει ό-τι: κάτι περίεργο συμβαίνει. Μά δέν μιλά καθόλου. Δου-

'Η Μανταλένα όρμάει έναντιόν του Γκόθ...

λειά της είναι να πηγαίνει με την κυρά της μαζί, τη Μπέλλα. Τίποτ' άλλο δὲν τὴ νοιάζει.

Ὁ Χούπ δὲν καταλαβαίνει τίποτα, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ καὶ νὰ καταλάβῃ γιατί τραβοῦν τόσες μέρες μπροστὰ μέσα σ' ἐκείνη τὴν ἀγνωστὴ κι' ἀγρία ζούγκλα μὲ τὰ φοβερά θηρία ποὺ ὅσο πᾶνε καὶ γίνονται καὶ περισσότερα.

Κάθε τόσο, γκρινιάζει στὶς ἀγαπημένες του... Χούλες:

— Καλὰ, αὐτὸς τρελλάθηκε, Χούλες μου! Ἐμᾶς ὅμως, τί βίδα μᾶς ἔστριψε καὶ πᾶμε ὅπου πᾶει; Ἄσε ποὺ ἔχει γίνεαι καὶ μυστήριος! Τὰ πιά λα γταριστὰ φρούτα ποὺ βρίσκω δὲν μὲ ἀφήνει νὰ σᾶς τὰ προσφέρω! Βλέπει ἕνα ὠραῖο πεταῖμι νὰ κυλάῃ ἀνάμεσα στὰ δέντρα καὶ δὲν θέλει νὰ πᾶμε

Χάνει τότε τὴν ὑπομονή της καὶ τὸν καρπαζώνει...

ἀπὸ ἐκεῖ, ἀλλὰ μᾶς ἀνεβοκατεβάζει στὰ κοιτσάβραχα! Ἄ κολουθοῦμε, λέει, ὠρισμένον δρόμο! Μοῦ φαίνεται ὅτι γλεντάει μὲ τὴ χαζομάρα μας καὶ θέλει νὰ δῆ μέχρι ποὺ φτάνει ἡ βλακεία μας!

Ἄλλοτε πάλι τὰ βάζει μὲ τὴν παροδολὴ καρκακάξα του:

— Ἄχ, μαρὴ Μανταλένα!, τῆς λέει. Εἶδες τί ἀδικίες ποὺ γίνονται σπὴ ζωῆ; Ἄντι νὰ κἀνῆ ὁ Θεὸς ἐμένα μικροῦλη κι' ἐσένα ἐξη μέτρα ποὺ ἔχεις καὶ φτερά καὶ θὰ μὲ σήκωνες καὶ θὰ πηγαίναμε ξεκούραστα ἔκανε τ' ἀνάποδο! Ἐμ τοιλιμπουρδίζεις ὅλη μέρα στὸν ἄέρα, ἔμ ὅταν σοῦ θγαίνει ἡ γλώσσα ἔρχεσαι καὶ τὴν ἀράζεις πάνω στὸν ἄμο μου, ποὺ δὲν ἔχω σταθῆ ἀπὸ τὸ πρωτῖ!

Ὁ Κὰλ σταματάει.

Ἡ Χούλα ἀρχίζει νὰ παρακαλᾷ τὸν πεισματάρη Χούπ.

Μπροστά τους ή ζούγκλα άραιώνει και ένα φοβερό θου-νό με χιονισμένες κορφές τους φράζει τόν δρόμο. Ανάμεσαά του άνοιγεται μιá άγρια τρο-μακτική χαράδρα.

— Θα περάσωμε τó «φα-ράγγι τού θρήνου», λέει τó λευκό άγόρι με παράξενη φω-νή.

— Άσε με! Βαρέθηκα!, τσιρίζει ó χαζο-πυγμαίος ά-γανακτισμένος. Άπό θρήνο σέ θρήνο τó πάμε άπό τόν και-ρό που κάνομε χωριό! Δέν ή-ξερες κανένα φαράγγι τής πλάκας νά μιάς περάσης; Αύ-τό διάλεξες; Εγώ δέν περ-νάω! Θα κάτσω έδώ χάμω!

— Χουπάκο μου!, φωνάζει ή πελώρια νέγρια καταπρομα-γμένη μήπως ó πυγμαίος πρα-γματοποίηση τήν άπειλή του. Καί ποιός θα μεύ κουβαλήει έμένα εκείνα τά ύπέροχα φρού-τα, άν δέν έχω έσένα;

— Στο φαράγγι δέν έχει φρούτα!, λέει ó Χούπ πεισμα-τάρικα. Μόνο γκωνάριá έχει! Καί τά γκωνάριá δέν έχεις ά-νάγκη νά σου τά κουβαλήει κανένας! Μπορεί νά σου βρουν κι' άπό ψηλά, μόνα τους! Καί τότε θ' άρχίσης τά τσιρί-γματα και θα γίνη τó φαράγγι, «φαράγγι θρήνου» που λέ-γαμε! Θα κόψω έδώ χάμω και θα σάς περιμενω νά ξανα-γυρίστε!

— Έλα!, τού λέει ó Κάλ σοβαρά. Δέν πρόκειται νά ξα-ναγυρίσωμε, Χούπ!....

— Πώ! Πώ! Ξουρία!, φω-νάζει ó πυγμαίος γουρλώνον-τας τά μάτια του. Άφού τó

χωριό μου είναι άπό εκεί πί-σω!

— Άπό τó χωριό σου μιάς έδιωξαν! Δέν μπορούμε νά ξαναπάμε!

— Έμ βέβαια! Άφού έγ-νες ένας ξυλάρας ίσαμε κεί πάνω, τί νά σέ κάνανε; Έ-κανες για τρείς, έπρωγες για τρείς, έπιανες χώρο για τρείς και είχες μόνο έναν...ψήφο!, τού λέει ó Χούπ. Ποιός θα ή-ταν τόσο θλόικας νά σέ τρέ-φι;

— Έλα τώρα!, τού λέει ó Κάλ γελώντας. Δέν πρέπει νά χασομερήσουμε άλλω. Θάναι επικίνδυνο νά μιάς πιάση ή νύ-χια μέσα στο φαράγγι. Άς προχωρήσουμε!

— Όχι, έγώ δέν έχω κανέ-να κέφι για θρήνους!, επιμέ-νει ó κουτο-πυγμαίος πεισμα-τάρικα. Τραβάτε μόνοι σας. Έγώ θα γυρίσω πίσω και θα ξαναπάω στο χωριό μου. Ά-ποθύμησα και τή βεία Χουρου χούρου!

— Χουπάκο μου! Άχ, Χου-πάκο μου! Θα μ' άφήσης μό-νη κι' έρημη!, τσιρίζει ή πο-μνηρή Χούλα για νά τόν κατα-φέρη κι' άρχίζει νά προσποι-ήται ότι κλαίει γοερά.

Ó Χούπ δέν άντέχει. Συγ-κινείται.

— Έλάτε τώρα, Χούλες μου!, λέει τρυφερά. Δέν πρέ-πει νά τó παραξυλώνουμε κι-όλας! Είπαμε πώς τó φαράγγι είναι τού θρήνου, αλλά όχι νά κλαίμε κι' άπόδω!

— Χουπάκο μου!, επιμέ-νει ή Χούλα και σπαράζει δυ-νατώτερα ενώ ó Κάλ και ή δ-

μορφή συντρόφισσά του κρυφογελούν. Δεν μ' αγαπάς πιά.

— Έγώ!, ξεφωνίζει ο πυγμαίος θυμωμένος. "Όποιος τόπος είναι ψεύταρος! Θά σάς έλεγαι να σάς πάρω στο χωριό μου άκόμα, αλλά περνάτε κατά πολύ τὸ επιτρεπόμενον ὄριον τοῦ ὕψους καὶ φάρδους! Θά σάς πετάξουμε έξω σάν τον Κάλ καὶ θά μείνετε στίς ...πέντε ζούγκλες!

— "Αχ, Χουτάκο μου! "Ελα μαζί μου! Μή μ' ἔγκαταλείψεις!

"Ο πυγμαίος ἔχει ἀρχίσει καὶ μιξοκλαίει κι' αὐτὸς ἀπὸ τῆ συγκίνηση.

— Μὲ μισοκαταφέρατε!, λέει στὸ τέλος σκουπίζοντας τὴ μύτη του μὲ τὸν ἀγκώνα. "Αλλά μιὰ φορὰ μέσα ἀπ' αὐτὸ τὸ κλαυθούριο φαιράγγι δὲν περνάω. "Αν θέλετε νὰ πᾶ με ἀπὸ γύρω-γύρω!

— Δὲν ἔχει ἄλλο δρόμο!, λέει ὁ Κάλ κλειμόντας τὸ μάτι στὴν Μπέλλα. Μόνο ἀπὸ τὸ φαιράγγι μπορούμε νὰ περάσουμε.

— Δικηγόρους δὲν θέλουμε!, τσιρίζει ὁ Χούπ με ἄξι υπρέπεια. Τὸ πολὺ-πολὺ νὰ πᾶμε κι' ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὴν κορυφὴ νὰ κάνουμε καὶ χιονόμπαιλλες!

— "Αχ, Χουκάκο μου!, μιξοκλαίει ἡ Χούλα. Δὲν μπορῶ καθόλου στὸ κρῦο ἐγώ! Βγάζω χιονόσπρες ἢ κακομοίρα καὶ τὰ δάχτυλά μου γίνονται σάν λουκάνικα! "Ελα μαζί μας. Λεβέντη μου Χούπ! Μή μὲ βασανίζεις ἄλλο! "Αχ!

— Κύτταξε τὶ πάε. νὰ κά-

νη!, τσιρίζει ὁ πυγμαίος ἀπαρηγόρητος καὶ τὸ ριχνε. γιὰ τὰ καλὰ στὰ δάκρυα. Τῆ λυπάμαι ἢν κακομοίρα, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ τὸ περάσω κι' αὐτὸ τὸ κατσούφικ-φαιράγγι!

— "Ελα πιά, Χούπ!, λέει ἡ Μπέλλα συγκρατώντας μὲ κόπο τὰ γέλια της. "Αν τῆ λυπάσαι τὴν κιασμένη τῆ Χούλα ὅπως λές, γιατί δὲν τῆς κάνεις τὸ χατήρι;

— Τὶ τῆς φταίω ἐγώ; μοιρ μουρίζει ὁ χαζο-πυγμαίος μὲ ὀπορῖα. Τὰ χέρια της ποῦ τὰ χεῖ; "Αν μοῦ εἶχε δώσει τὴν καρπαζιά μου θά εἶχαμε ξεκινήσει κιόλας!

— Μπά, τὶ ἀφηρημένη ποῦ εἶμαι!, φωνάζει ἡ νέγιοα καὶ σηκώνοντας τὴ χερούκλα της ἀστράφτει μιὰ τὸν πυγμαίου ποῦ φτάνει μὲ τοῦμπες ὡς τὴν εἴσοδο τοῦ φαιραγγίου!

Μόλις οἱ τέσσερις σύντροφοι βρίσκονται μὲσα σ' αὐτὸ, ἐξακριβώνουν ὄλοι ὅτι τὸ φαιράγγι τοῦ θρήνου εἶναι τέτοιο ἔναμα καὶ πράγμα. "Ενας τρομερὸς παγωμένος ἀέρας ποῦ δὲν σταματάει ποτὲ ἐκεῖ μέσα, οὐλοιάζει συνεχῶς ἀνάμεσα στίς τεράστιες θροάχινες ρωγμῆς. "Ενα μακάθριο ἀστα μάπτο κλάμα ἀκούγεται ποῦ ἀντιβουίζει τρομαχτικὰ στοὺς πέτρινους τοίχους του καὶ γεμίζει τὴ χωράδρα ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά ὡς τὴν ἄλλη. Εἶναι τὸ σφύριγμα τοῦ ἀγρίου ἀνέμου.

— "Αμάν, μαμακούλα μου! τσιρίζει ὁ... λεβέντη Χούπ-Ξέρω τ' εἶναι αὐτὰ ποῦ κλαίνε! Εἶναι ἡ καληκατσαράκια

που κατοικούν μέσα σ' αυτές τις τρύπες και δεν τ' αφήνει ή γριά τους να βγούν να παίξουν γιατί κάνει κρύο!

Τὰ μόπια τῆς Χούλας γεμίζουν τρόμο. Ἡ γενηαία νέγρα μπορεί καὶ στὸν θάνατο ἀκόμα νὰ σταθῆ ἀπρόμητη, ἀλλὰ σὸν ἄλους τοὺς νέγρους εἶναι πολὺ δεισιδαίμων κι' ὅταν ἀκίση γιὰ καλίκαντζάρους μπορεῖ νὰ λιποθυμήσῃ ἀπὸ τὴν τρομάρα τῆς.

— ὦ, μὲς Μπέλλα! φωνάζει. Ἀλήθεια εἶναι καλίκαντζαράκια;

— Ὁχι, Χούλα, ἡσύχασε!

ΝΕΑ ΑΠΕΙΛΗ

ΜΑ ΤΟ ΤΡΟΜΕΡΟ αὐτὸ φαράγγι τελειώνει καμμιά φορὰ. Οἱ τέσσερις σύντροφοι φτάνουν στὴν

Φορτώνεται τὸν κωμικὸ πυγμαῖο καὶ φεύγει...

Ρίχνει τὰ διαμάντια γιὰ νὰ μάθῃ τὴ θέλησι τῶν θεῶν.

ἀντίπερα ἄκρη τοῦ τὴν ὥρα τοῦ βασιλεύει ὁ ἥλιος.

Ἐνας τόπος ἐντελῶς ἀλλόκοτος ἀπλώνεται μπροδὸς στὰ μόπια τοὺς ἀπ' αὐτὴ τὴ μεριά. Ἐνα πυκνὸ δάσος μὲ κάτι δέντρα ποὺ ὁ Χούπ καὶ ἡ Χούλα δὲν τὰχουν ξαναδῆ ποτὲ τοὺς καὶ γουρλώνουν τὰ μάτια τοὺς.

Ἡ Μπέλλα ἄμως τὰ ξέρει καὶ φωνάζει κατάπληκτη:

— Ποτὲ δὲν θὰ τὸ πιστεῦσα σὲ μιὰ ζεύγλια τῆς Ἀφρικῆς! Εἶναι πεύκα! Τὰ γνωρίζω!

Μὰ τὰ πρῶτα σκοτάδια τῆς νύχτας ἀρχίζουν νὰ σκεπάζουν τὴν πλάσι καὶ δὲν μποροῦν νὰ δοῦν καλὰ τὸ καινούργιο μέρος.

—Πρέπει νὰ βροῦμε κάπου

νά περάσουμε τη νύχτα μας, λιώνει το λευκό άγόρι, και το πρωί συνεχίζουμε πάλι.

Κι' ό χαζο-Χούπ που άποφασίζει να κάνει πάλι καλαμπούρι, αναγγέλει έπίσημα:

— Μάλιστα, κυρίες και κύριοι! Το πρωί συνεχίζουμε το δρόμο μας! Στο αύριανό μας πρόγραμμα έχουμε να περάσουμε το «δάσος των δοκρύων» και την «κοιλιάδα της κλάψας»! Και έχει και συνέχεια.

Όστόσο οι άλλοι έχουν ξεκινήσει και έτσι ό άδιόρθωτος Χούπ αναγκάζεται να τρέξει από πίσω τους.

Φτάνουν στα πρώτα δέντρα του πευκόδαισους και χώνονται μέσα. Βρίσκουν ένα μέρος που το έδαφος δέν είναι άνώμαλο και κάνουν χάμω, στη γη, ένα σπρώμα από τα βελόνια των πεύκων.

Σέ λίγο, κατακουρασμένοι

Κάνει την εμφάνισή του ένας άνθρωπος με μακρὰ γένεια...

Βουλώνει το στόμα του Χούπ για να μη μιλήσει...

έπο τις ταλαιπωρίες και τις συγκινήσεις της μέρας που πέρασε, το ρίχνουν στον ύπνο.

Μα δέν θάχαν περάσει ούτε δυό ώρες από τη στιγμή που έκλεισαν τα μάτια τους και ξαφνικά γίνεται κάτι φοβερό:

Χωρίς καμμιὰ προειδοποίηση, χωρίς ναχη άκουστή ή παραμικρός θόρυβος μέσα στο δάσος, κάτι παράξενα δίκτυα πέφτουν έπάνω στους τέσσερις κοιμισμένους συντρόφους.

Όλοι έχουν συνηθίσει πια να κοιώνται έλαφρά. Πετώνονται άμέσως άρθιοι και προσπαθούν του κάκου να έλευθερωθούν. Τα δίχτυα κλείνουν σφιχτά και τους φυλακίζουν μέσα σε έλάχιστες στιγμές.

Κάτι πλάσματα που τα διακρίνουν μόνο σαν σκιές μέ-

σα από σκοτάδι, τούς φορτώνονται στους ώμους τους, έτσι όπως είναι τυλιγμένοι μέσα στα δ'χτυσα και τούς κουβαλούν μέσα στο μυστηριώδες δάσος...

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΣΚΟΤΟΥΣ

Η ΠΟΡΕΙΑ μέσα στο δάσος δεν κρατάει πολύ. Φθάνουν στην πλαγιά του βουνού τη γεμάτη απότομους βράχους. Τα δ'ντα που κροπούν αιχμαλώτους τούς τέσσερις ήρωές μας, χώνονται ανάμεσα σ' αυτούς. Μπρός τους βρίσκεται ξαφνικά τὸ πελώριο σκοτεινὸ ἀνοιγμά μιάς σπηλιάς. Χώνονται μέσα. Προχωρούν στο βάθος. Ἡ σπηλιά εκείνη ἔχει ἀπίστευτο μᾶκρος. Σὲ λίγο περπατοῦν σὲ μιὰ μενάλη καὶ στενὴ ὑπάγει αὐτὴ σήραγγα πού καταβαίνει βαθειὰ στὰ σπλάχνα τῆς γῆς. Τὰ θήματα τῶν ὄντων πού ἔχουν συλλάβει τούς φίλους μας ἀντηχοῦν σάν ἓνα μακάβριο σύρσιμο. Τὸ σκοτάδι εἶναι κολασμένο. Ὁ αἶρας ἔχει ἀρχίσει νὰ γίνεταί ὑγρός. Ὁ σὸς προχωροῦν ὑγραίνεται ἀκόμη περισσότερο.

Ἀπὸ τὴ βράχινη ὄροφὴ τῆς σήραγγας ἀρχίζουν νὰ πέφτουν στάλες νεροῦ καὶ νὰ καταβρέχουν τούς αιχμαλώτους. Κι' ὅσο πᾶνε γίνονται κι' αὐτὲς περισσότερες καὶ κά νουν ἕναν θόρυβο σὰ νὰ βρέχη μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ βάθος! Καὶ πραγματικά, εἶναι τώρα σὰ νὰ βρέχη. Οἱ τέσσερις σύντροφοι ἔχουν μουσκέψει ὅλο-

κληροί κι' ἀρχίζουν νὰ τρέμουν ὀπὸ τὸ κρῦο.

Τὰ δόντια τοῦ φουκαρά τοῦ Χούπε χτυπάνε δυνατὰ σάν καστανιέτες καὶ γρήγορα σάν πολυβόλο.

— Καλέ!, φωνάζει σ' αὐτὸν πού τὸν ἔχει ριγμένο πίσω στὸν ὦμο του, σάν σακκί. Δὲν ἀνάβεις κανένα ρετινὸξυλο νὰ θλάπομε; Ἔτσι ὅπως πᾶ με στὰ στραβά, θὰ φᾶς τὰ μούτρα σου καὶ θὰ μοῦ κάνης κι' ἐμένα κανένα καρούμπαλο.

Ἡ τρομερὴ πορεία συνεχίζεται. Καὶ ὅλο κατηφορίζουν. Κανείς δὲν μπορεῖ νὰ ὑπολογίσῃ πόσο βαθειὰ μέσα στὰ σπλάχνα τῆς γῆς ἔχουν φτάσει.

Ἡ καρδιὰ τοῦ λευκοῦ παιδιοῦ τῆς ζούγκλας, τοῦ Κάλ, ἔχει γεμίσει θανάσιμη αγωνία γιὰ τὴν τύχη τῆς Μπέλλας καὶ τῶν ἄλλων συντρόφων του.

Τέλος, ἀπὸ τὸν ἤχο τῶν βημάτων τῶν ὄντων ἐκείνων, καταλαβαίνει ὅτι ἡ σήραγγα μέσα στὴν ὁποία περπατοῦν ἔχει ἀρχίσει νὰ φαρδαίνει.

Λίγο ἀκόμα βαδίζουν ἀμίλητοι. Ξαφνικά, στὸ βάθος ἐκείνης τῆς σήραγγας διακρίνουν ἓνα ἄστρο γαλάζιο φῶς. Καμμιά φορὰ βγαίνουν ἀπὸ τὴ στοά. Βρίσκονται τώρα κάτω ἀπὸ ἓναν τιτάνιο βράχινο θόλο. Στὴν ὄροφὴ καὶ στοὺς τοίχους τοῦ θόλου αὐτοῦ πού ἔχει ἑκατοντάδες μέτρα μᾶκρος καὶ φάρδος κι' ἄλλες τόσες σὲ ὕψος, λαμπυρίζουν ἑκαταμμύρια πετράδια, πού σκοποῦν αὐτὸ τὸ ἄστρο γαλάζιο φῶς πού φωτίζει ὀλόκληρη τὴν

ὑπόγεια αἴθουσα.

— Ὁ ἱεραπόστολος που τὸν φάγαμε οἱ καννίβαλοι καὶ τοῦμειναν τὰ μαινικέτια καὶ τὸ καπέλλο του, μοῦλεγε γιὰ ἓνα τέτοιο μέρος!, φωνάζει ὁ χαζο-Χούπ. Ἐκκλησία εἶναι, παιδιά!

Μὰ ὁ Κάλ μὲ τὴ Μπέλλα καὶ τὴ Χούλα δὲν ἀκοῦν τὸν κωμικὸ πυγμαῖο. Μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα παρατηροῦν ὀλόγυρα τὸ παράδοξο ἐκεῖνο μέρος πού θρέθηκαν χωρὶς νὰ τὸ περιμένουν.

Μέσα στὸν τεράστιο ἐκεῖνον ὑπόγειο θάλο, πολλὰ μέτρα κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς, εἶναι χτισμένη μιὰ πολιτεία ὀλόκληρη!

Τὰ κτίρια τῆς εἶναι γρανιτινα καὶ στοὺς τοίχους τους λαμποκοπᾶνε τὰ ἴδια γαλάζια πετράδια πού βρίσκονται καὶ στοὺς τοίχους τοῦ ἀσύγκριτου σπηλαίου.

ΟΙ ΥΠΟΧΘΟΝΙΟΙ

ΤΩΡΑ μὲ τὸ ἀχνὸ αὐτὸ φῶς μποροῦν νὰ βλέπουν κάπως καὶ οἱ τέσσερις ἡρώες μας. Παρατηροῦν μὲ μεγάλη ἐκπληξι καὶ ἀνησυχία τοὺς φρουροὺς πού βαδίζουν πλάι σ' αὐτοὺς πού τοὺς σηκώνουν, κρατώντας στὰ χέρια τους κάτι μοκρὰ ἄκόντια.

Εἶναι κάτι τρομακτικὰ ὄντα, πού καὶ στὸν πιὸ φοβερὸ ἐφιάλτη δὲν ἔχουν φανερωθῆ παρόμοια.

Ἐχουν μακρὰ μαλλιά καὶ γένεια πού φτάνουν ὡς τὴν κοιλιά τους. Εἶναι ντυμένοι μὲ προδιὲς τρωκτικὰ ἀπὸ αὐ

τὰ πού ζοῦν στὶς ὑπόγειες σπηλιές. Τὸ δέρμα τους θὰ πηρέπει νάναι κάτασπρο ὀλόλα ἐκεῖ μέσα παίρνει τὸ γαλάζιο χρῶμα ἐκείνων τῶν πετράδιων πού φωτίζουν ὀλόκληρη τὴ σπηλιά.

Τὰ πρόσωπά τους εἶναι ἀσπρὰ καὶ ὀστεώδη. Τὰ μάτια τους λάμπουν σὰν ἀναμμένα κάρβουνα.

Βαδίζουν πρὸς τὴν παράξενη καὶ μεγαλόπρεπη πόλι πού εἶναι χτισμένη στὸ κέντρο τοῦ μυθικοῦ ὑπόγειου σπηλαίου.

— Κάλ!, μουρμουρίζει μὲ γουρλωμένα μάτια ἡ Μπέλλα σὲ μιὰ στιγμή πού βρίσκεται στὸ πλάι τοῦ θρυλικοῦ παιδιοῦ.

— Κάλ, τ' εἶναι ὅλα αὐτὰ πού βλέπω; Τὰ βλέπω πραγματικὰ ἢ μήπως ὀνειρευομαί ἀκόμα μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ δάσος;

— Ἐχω ἀκουστὰ γι' αὐτὸν τὸν παράξενο λαὸ τῶν ἐγκάτων!, λέει ἡρεμα ὁ γυιὸς τῆς ζούγκλας. Εἶναι ἓνας μυστηριώδης κόσμος πού γεννήθηκε μέσα στὰ σπλάχνα τῆς γῆς καὶ ζῆ πάντα μέσα σ' αὐτὰ. Τὸ φῶς τῆς μέρας δὲν τοὺς ἔχει δὴ ποτέ. Ἄν βγαίνουν καμμιά φορά πάνω στὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς, εἶναι μόνο τις σκοτεινὲς νυχτὲς σὰν τὴν ἀποψηπὴ πού δὲν ὑπάρχουν οὔτε ἀστρα οὔτε φεγγάρι... Κανεὶς δὲν ξέρει πὼς ζοῦν καὶ τίς συνήθειές τους. Ἄσφαλὼς ὅμως εἶναι ἓνας πρωτόγονος κόσμος...

— Κι' ἐσύ πού τὰ ξέρεις

δ)' αυτά, Κάλ;

— Μου τ'άχει πη ένας άνθρωπος που δεν υπάρχει τίποτα στον κόσμο που να μη μπορεί να το δῆ...

Ο Χούπ που τόση ώρα ακούει την κουβέντα τους χωρίς να μιλάει, δεν μπορεί να βαστάξει και τσιρίζει νευριασμένα:

— Αφού τὰ ξέρει όλα αυτός ο μυστήριος, δεν σου ἔλεγε να μην περάσουμε από αυτόν τὸ δρόμο για να μη μάς τσιμπήσουν οι... μαλλιαροί;

Τῆ στιγμή εκείνη ἡ παράξενη συνοδεία μπαίνει στην ὑποθάλια πολιτεία. Όλο εκείνοι εἰς ἄνθρωποι τῶν ἐγκάτων, βλέποντας τους αἰχμαλώτους ἀκολουθοῦν κι' εκείνοι τῆ συνοδεία. Όταν φτάνουν στην πλατεία που βρίσκεται στη μέση τῆς γρανιτίνης πολιτείας, ἕνα

Κλεισμένους σὰ δίκτυα, τους ρίχνουν στὴ σκοτεινὴ φυλακή.

μεγάλο πλήθος εἶναι μαζεμένο γύρω στους αἰχμαλώτους.

Τότε από ἕνα μεγαλόπρεπο κτίριο βγαίνει ένας φαντασματώδης ἄνθρωπος. Μέσα στη νεκρική σιγή που ἀπλώνεται μοναμιάς γύρω, πλησιάζει τους αἰχμαλώτους κι' ἀρχίζει να τους κυτάζει καλά-καλά ἕναν- ἕναν κι' ὕστερα να τους ψηλαφίζει ἀπαλά με τὰ κοκκαλιάρικα χέρια του.

— Καλὰ τὸλεγα ἐγώ!, τσιρίζει ὁ Χούπ λαχανιασμένος ἀπὸ τὸ φόβο του. Αὐτὸς θάναται ὁ ἀρχιμάγειρας καὶ κυττάζει νὰ δῆ πὼς θὰ μάς μαγειρέμη τὸν καθένα! Ἐγὼ, πού εἰμαι ἄλος κόκκαλα θὰ μὲ κάνη σούπα χωρίς ἄλλο. Ὅσο για τὶς Χούλες μου θὰ πρέφουν ὀλόκληρο σνταγμα για καμμιά βδομάδα!...

Ὁ πυγμαῖος δεν προλαβαίνει νὰ πῆ περισσώτερα. Οἱ φρουροὶ πὺ τὸν κρατοῦν τοῦ φράζουν τὸ στόμα με τὰ χέρια τους.

Ὁ Χούπ νευριάζει. Στριφογυρίζει σὰν σιβούρα. Ἐλευθερώνει μιὰ στιγμή τὸ στόμα του καὶ στριγγλίζει:

— Μή, καλὲ σεις! Χέρια εἶναι αὐτὰ πὺ ἔχετε ἢ ξύλα. Μή μ' ἀκουμπάτε γιατί θὰ σὰς κόψω δαγκωνιά!

— Χούπ!, φωνάζει ὁ Κάλ ἀνήσυχος. Κάθησε φρόνιμα καὶ μην τοὺς ἐρεθίζεις γιατί μπορεί νὰ σοῦ κάνουν κακό!

— Ποιός; Οἱ μαλλιαροί; Μπῆ! Δεν τὸ φαντάζομαι. Φαίνονται ...προνόμχοι κατὰ βάθος!

Αυτή τη φορά οί φρουροί του Χούπ πέφτουν όλοι μαζί επάνω του και του βουλώνουν όριστικά τὸ στόμα.

Ὁ παράξενος ἄνθρωπος, πού εἶχε ἔρθει κοντά τους, ξάναγύρισε τώρα στὴν εἴσοδο τοῦ μεγαλόπρεπου κτιρίου. Λιπαίνει γιὰ μιὰ στιγμή μέσα καὶ ξαναβγαίνει κρατώντας στὰ κοκκαλιάρικα χέρια του τέσσερις μεγάλες γαλάζιες πέτρες πού πετοῦν ἀναλαμπές. Γονατίζει κάτω στὸ βράχινο ἔδαφος. Ἀρχίζει νὰ πετάη τις πέτρες του μπρὸς του καὶ σκυβώντας ἀπὸ πάνω τους νὰ τὶς κυπτάξῃ μὲ μεγάλη προσοχή. Φωνάζει κάτι ἀλλόκοτες φράσεις.

— Τὶ νὰ λὲν ἄραγε; ψιθυρίζει στ' αὐτὶ τοῦ Καὶλ ἡ ὁμορφὴ λευκὴ κόρη, πού βρισκεται πλάι του μέσα στὸ δι-

Ὁ Χούπ τρίβει μὲ δύναμι τὰ δυὸ ξυλαράκια

χτυ ὅπως κι' αὐτός.

— Λέει πὼς ὁ θεὸς Ἄτον' εἶ ἀμίληση καὶ θὰ πῆ ἀν δεχτῆ τὴ θυσία μας, μουρμουρίζει τὸ παιδί τῆς ζούγκλας. Καὶ φοβᾶμαι πὼς ἡ ἀπόφασις θὰ εἶναι ὅπως οἴηποτε καταδικαστικὴ...

— Μὰ πὼς μπορεῖς καὶ κα ταλαβαίνεις τὴ γλῶσσα του; ρωτᾶει ἡ Μπέλλα μὲ γουρλωμένα μάτια.

— Ὁ δάσκαλός μου γιὰ τὸν ὁποῖον σοὺ μίλησα, μοῦ ἔχει μάθει ὅλες τὶς διαλέκτους οἱ ὁποῖες μιλιῶνται στὶς ἀγριεὶς αὐτὲς περιοχές. Δὲν κα ταλαβαίνω πολὺ καλά ὅλα τὰ λόγια αὐτοῦ τοῦ μάγου, μὰ ἀπὸ μερικὲς γνωστὲς λέξεις βγάζω τὸ νόημά τους...

Ο ΧΡΗΣΜΟΣ

ΑΦΝΙΚΑ, ἀπὸ τὸ μεγαλύταρο βράχινο κτίριο πού ὑπάρχει μέσα σ' ἐκείνη τὴν πριλατεία; βγαίνει ἕνας ἄλλος μεγαλόσωμος ἄνθρωπος, πού τὰ γένεια του φθάνουν πολὺ πιὸ χαμηλὰ ἀπὸ τῶν ἄλλων, ἐνῶ ἀντιθέτως, τὰ μαλλιά του εἶναι ἐλάχιστα γιὰτὶ ἔχουν πέσει σχεδὸν ὅλα πιὰ ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του.

Τὸν ἀκολουθοῦν ὄλλα δυὸ ἀπὸ τὰ καταχθόνια ὄντα, πού στέκουν μὲ σεβασμὸ δυὸ βήματα πίσω του.

Ὁλος ὁ λαὸς τῶν ὑποχθόνων γονατίζει μπροστὰ σ' αὐτὸν τὸν καινούργιο φερίμω, πού ἀρχίζει νὰ μιλήσῃ μὲ ζωηρὲς χειροναμιές σπὸν μάγο.

— Τὶ λέει; ψιθυρίζει ἡ συν

τρόφισσα του Κάλ με αγωνία.

— Λέει πώς ο Άτον περιμένει πάντα με χαρά τις θυσίες των ξένων και πώς είναι γεριττό να κάνει δηλαδή τη ιεροθλαστία. Του ζητάει να κάνει τη θυσία γρήγορα για να εξευμενίσουν τον θεό και να μην κάνει τη γή να χοροπηδίασάν σαν αφηνισιμένη...

— Φαίνεται, θα γίνονται συχνά σεισμοί εδώ πέρα, λέει η Μπέλλα σκεπτική.

Την ίδια στιγμή ακούγεται πάλι το τσιριχτό του Χούπ που έχει καταφέρει να ελευθερώσει για μια στιγμή το στόμα του, πιο άγριο από κάθε άλλη φορά:

— Καλέ μη μου κρατάτε τη μύτη πιά! Θέλετε να σκάσω; Ψίτ! Θεΐε, με τίς... τσακμακόπερες! Μου πέταξ δυο να τις χτυπήσω ν' άναψω και μια φωτίτσα, γιατί έχω τουρτουρίσει!

Δέν προλαβαίνει να πη άλλα. Οί φρουροί του τον ξανακαπακώνουν. Άνάμεσα στον μάγο της παράξενης φυλής και στον άλλον που είναι αρχηγός της, διεξάγεται μια πολύ ζωηρή συζήτηση.

— Τι λένε; μουρμουρίζει η Μπέλλα με λαχτάρα.

— Ό μάγος είπε έναν πολύ περίεργο χρησμό!, άποκρύνεται ο Κάλ με συγκίνηση. Λέει ότι κάποιοι από μās τους τέσσερις είναι προστατευόμενος των Θεών και θα είναι μεγάλη καταστροφή αν τον πειράξουν! Μά ο αρχηγός του λέει ότι τουλάχιστον τότε να θυσιάσουν τους άλλους

τρεις. Άνέθεσι στον μάγο σε σύνταμο χρονικό διάστημα να βρη ποιός είναι αυτός που τον προστατεύουν οί Θεοί...

— Πήρε μια άναβολή δηλαδή η εκτέλεσίς μας...

Πραγματικά, ο Κάλ έχει καταλάβει πολύ καλά τα λόγια των δυο εκείνων παράξενων πλαισιμάτων. Οί φρουροί τους άρπάζουν και έτσι όπως είναι κλεισμένοι μέσα στα δίκτυα τους, τους φορτώνονται πάλι και τους οδηγούν σ' ένα οικημα. Εκεί άφου τους δένουν καλά-καλά με τα ίδια τα δίκτυα μέσα στα όποια είναι τυλιγμένοι, τους αφήνουν, και φεύγουν, φράζοντας με μια πλατειά πέτρα την είσοδο.

— Κουράγιο, φίλο! μου!, λέει ο Κάλ δυνατά. χωρίς να φοβάται μην τον άκούση κανείς, γιατί δέν πρόκειται να καταλάβουν τα λόγια του. Έχω ακόμα το μαχαίρι μου επάνω μου. Αν καταφέρω και λαισκάρω λίγο τα χέρια μου, θα ελευθερωθώ με πριν ξαναβθουν οί φρουροί μας.

— Μωρέ θά μās φάνε, δέν γλυπώνουμε!, τσιριίζει ο πυγμαίος και η φωνή του τρέμει σά να κάνει γαιργάρα. Δέν βλέπετε που μās πέταξαν μέσα στο ψυγείο για να μās κάινον κατεψυγμένους;

ΣΤΟΝ ΛΑΒΥΡΙΝΘΟ ΤΩΝ ΕΓΚΑΤΩΝ

Ο ΚΑΛ δέν άργει να καταφέρει να φτάσει το χέρι του ως εκεί που είναι η λαθή του μαχαίριου του

Ἄπο τὴ στιγμή αὐτὴ καὶ ὕστερα ὅλα εἶναι εὐκόλα. Τραβάει τὸ μαχαίρι καὶ μὲ τὴ λάμα του κόβει σιγὰ-σιγὰ τὰ λεπτὰ σχοινάκια ποὺ ἀποτελοῦν τὸ δίχτυ. Ἐλευθερώνεται. Ἐλευθερώνει σὲ λίγες στιγμῆς καὶ ὅλους τοὺς συντρόφους του.

— Ἄχ! Μουδιάσανε τὰ χεράκια μου καὶ τὰ ποδαράκια μου!, γκρινιάζει ἡ Χούλα καὶ χοροπηδᾷ μέσα στὸ σκοτάδι, γιὰ νὰ ξεμουδιάσῃ.

Εἶναι τόσο σκοτεινὰ ἐκεῖ μέσα ποὺ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ διακρίνῃ τὸν ἄλλον. Ἡ πέτρα μὲ τὴν ὁποία οἱ φρουροὶ τοὺς ἔχουν φράξῃ τὴν εἴσοδο εἶναι συρταρωτὴ μέσα στὸν δρόμο καὶ τοποθετεῖται ἀπ' ἔξω. Ἔτσι μόνον ἀπ' ἔξω μποροῦν νὰ τὴν ἀνοίξουν. Οἱ φίλοι μας εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ περιμένουν λοιπόν, ὥσπου οἱ φρουροὶ νὰ ξεαγυρίσουν γιὰ ν' ἀνοίξουν τὴ πόρτα.

— Ἄς ἐξερευνησομε τὴ φυλακὴ μας ὥσπου ν' ἀκούσομε ὅτι ἔρχονται, λέει ὁ λευκὸς κύριος τῆς Ζούγκλας. Ἰσως βρούμε τίποτα ποὺ νὰ μᾶς χρησιμεύσῃ γιὰ ὄπλο.

Ὅταν ἀιφνιδιάσουμε τοὺς φρουροὺς θὰ πάρουμε τὰ δικά τους κοντάρια. Γιὰ τὴν ὥρα ἔχομε μόνον τὸ μαχαίρι μου ἀλλὰ κι' αὐτὸ εἶναι ἀρκετό...

— Καὶ τὸ μπουμερανγκ ποὺ τὸ βάζεις; φωνάζει ὁ χαζο-Χούπ προσβλημένος. Δὲν εἶναι ὄπλο αὐτό; Ξέχασες ποὺ τὸ ἔφαγες στὴν κεφάλαι κι' ἐμμεῖς ξερός;

Ἄλλὰ δὲν εἶναι ὦρα γιὰ

νὰ προσέξουν τὶς ἐξυπνάδες τοῦ χαζοῦ πυγμαίου. Ἀρχίζουν νὰ ψάχνουν ὅλο γύρω-γύρω μὴπως βροῦν κανένα ξύλο ἢ καιμιὰ βαρεῖα πέτρα ποὺ νὰ μπορῇ νὰ χρησιμοποιηθῇ γιὰ ὄπλο.

Πιὸ τυχερὸς ὁμως ἀπ' ὅλους στέκει ὁ Χούπ. Καθὼς ἀπλώνει τὰ χέρια του στὸ σκοτάδι, πιάνει ἕνα ξύλινο ἀκόντιο σὰν κι' αὐτὰ ποὺ ἔχουν οἱ προμεροὶ κάτοικοι τῆς ὑποχρῶνισ πολιτείας τοῦ Σκότους.

Δὲν ἔχει μπροστὰ τὴν σκληρὴ αἰχμὴ ποὺ ἔχουν τὰ δικά τους ἀκόντια καὶ γι' αὐτὸ εἶσθι πεταγμένο καὶ ξεχασμένο μέσα στὴ φυλακὴ. Ἄλλὰ ὁ πυγμαῖος δὲν τὸ θέλει καθόλου γιὰ ὄπλο. Στὸ μυαλό του δὲν ἔχει ἄλλη ἰδέα παρὰ μόνον πὼς θὰ ζεσταθῇ λιγάκι ποὺ ἔχει ξεπαγιάσει ἀπὸ τὸ φοβερὸ κρύο ποὺ κάνει στὰ ἔγκατα.

Παίρνει τὸ κοντάρι ποὺ εἶναι μιὰ μακριὰ βέργα ἀπὸ κλαδί δέντρου καὶ ἀρχίζει νὰ τὸ κόβῃ σὲ μικρὰ κομματάκια.

Ὁ Κὰλ ἀκούει τὸν κρότο τοῦ ξύλου ποὺ σπᾷει.

— Τί συμβαίνει; ρωτᾷει ἀνησυχῶς. Τί κρότος εἶναι αὐτός;

— Ἐτομαίω μαγκάλι, γιὰ νὰ ζεσταθοῦμε!, λέει ὁ Χούπ θριαμβευτικά. Βρῆκα ξύλα!

— Καὶ μὲ τί θὰ τ' ἀνάψῃς, φτωχέ μου φίλε; τοῦ θυμίζει ἡ Μπέλλα. Τὰ σπῆρατά μου τελείωσαν πιά...

— Μὴ σὲ νοιάζει, μὲς Ἀμερικὴ!, τσιφρίζει ὁ Χούπ ξε-

καρδισμένους. Θα δής τις φλόγες και θα τρίβεις τα γλαρά σου μάτια!

Και πραγματικά, ο μικροσκοπικός πυγμαίος, όσο κι' αν είναι χαζός, ξέρει όμως μερικά πράγματα πολύ χρήσιμα που δεν τα ξέρουν οι συντροφοί του. Ξέρει λόγου χάριν ν' ανάψει φωτιά τρίβοντας δυο κλαδάκια μεταξύ τους, όπως κάνουν όλοι οι πυγμαίοι της φυλής του. Είναι μια τέχνη που την γνωρίζουν οι πιο άγριοι λαοί της Αφρικής.

Και πραγματικά σε δυο λεπτά τα κλαδάκια που κρατάει στα χέρια του ο χαζο-Χούπ, πετούν φλόγες!

Ο πυγμαίος αφήνει ένα θρι-

αμβευτικό τσιριχτό. Με το ξυλαράκι που έχει ανάψει, βάζει φωτιά στα άλλα που έχει τοποθετήσει το ένα πάνω στο άλλο.

Τα ξύλα είναι λίγο υγρά από το πολύ κρύο που κάνει εκεί μέσα αλλά τελευταία δυνατές φλόγες κάνουν το μικρό δωματάκι της φυλακής τους να φέξη.

Ο Χούπ απλώνει τα χέρια του πάνω από τη φωτιά κατενθουσιασμένος και πιο πολύ ζεσταίνεται από τη χαρά του που τα καπάφερε παρά από τις φλόγες που δεν είναι ούτε τόσο πολλές ούτε τόσο δυνατές.

Και οι τρεις φίλοι του ο-

Οι άνθρωποι του σκότους φεύγουν τρομαγμένοι

‘Ο Χούπ κаторθώνει κι’ ανάβει φωτιά

μωσ χαίρονται με τη φωτιά. Είναι μια μικρή παρηγοριά και η παραμικρότερη σπίθα μέσα στο φοβερό εκείνο βασίλειο του Σκότους.

“Ερχονται όλοι κοντά του κι’ απλώνουν τα χέρια να τὰ ζεστάνουν. Παρ’ όλη τη δραματική θέση που βρίσκονται γελούν με την επιτυχία του πυγμαίου και του δίνου συγχαρητήρια. Έκείνος πιά καμαρώνει σαν γύφτικο σκεπάρνι.

Μα ή χαρά τους κρατάει λίγο. Τὰ ξύλα όσο κι’ αν είναι λίγα είναι υγρά και βγάζουν πυκνό και άποπνικτικό καπνό. Τò μικρό δωμάτιο γεμίζει σε λίγες στιγμές, κι’ όπως δεν έχει παρά ελάχιστες ιρωγμές

άπό την πέτρα τής εισόδου για να αερίζεται, ο καπνός δεν μπορεί να βγεί από πουθενά. Αρχίζουν να βήχουν.

—Να σβήσουμε τη φωτιά, λέει ή Μπέλλα τραυμαγμένη. Εθ’ ισκάσουμε!

Και κάνει ν’ απλώση τὰ χέρια της για να δυαλύση τὰ ξυλαράκια. ‘Ο Χούπ όμως φωνάζει με άπελπισία και τή σταματάει.

— “Όλα κι’ όλα, μίς ‘Αμερική!, τσιρίζει με θυμό. “Αν δεν σ’ άρέση, παρακάλεσε τούς μαλλιαρούς να σε βάλουν σε άλλο ψυγείο! Έγώ προτιμώ να σκάσω παρά να ξυλάσω. “Ένα κι’ ένα κάνουν δύο! “Αν μου σβήσης τή φω-

τιά, θά σου «κόψω» και δέν θά ξαναμιλήσουμε ποτέ!

— Χούπ, λέει ὁ Κάλ γιὰ νά τὸν καλοπιάσει, ὁ καπνὸς θά μᾶς πνίξει σάν ποντίκια! Δέν ὑπάρχει καμμιά τρύπα γιὰ νά φευγῇ...

— Τόση ὥρα πού καθόσα-στε αἴς ἀνοίγατε μία!, τσιρίζει διασαρωτημένος ὁ πυγμαῖος. Ἄλλὰ μάθατε στήν ταμπελιά! Ὅλα ἔτοιμα τὰ θέλετε! Φάρτε καὶ σκοινιά ἀπὸ τὰ δίχτυα νά τὰ κάμουμε κι' αὐτά!

Καὶ πρὶν οἱ φίλοι τοῦ προ λάθουν νά τὸν ἐμποδίσουν, ὁ χαζο-Χούπ παίρνει μιὰ ὀλόκληρη στίβα σκοινιά καὶ τὰ κρατᾷ πάνω ἀπὸ τίς φλόγιες ν' ἀνάψουν.

Ὁ Κάλ καταλαβαίνει ὅτι, ἀν δέν τὸν ἐμποδίσῃ, θά πνιγούν ἀριστικά ἀπὸ τοὺς καπνοὺς, καθὼς μάλιστα τὰ δίχτυα πού εἶναι ἀπὸ φυτικά σκοινιά, παίρνουν φόκο σάν λαμπάδες καὶ βγάζουν σύννεφο καπνοῦς ὅπως εἶναι ὑγρά.

Μὰ τὴ στιγμή πού τὸ χέρι τοῦ λευκοῦ παιδιοῦ τῆς ζούγκλας εἶναι ἔτοιμο νά βάλῃ τέλος στήν ἐμπνευσί τοῦ χαζο-πυγμαίου, ἀκούγεται ἀπ' ἔξω τὸ σύρισμο τῶν ποδιῶν τῶν ἀνθρώπων τῶν ὑποχθονίων πού ἔρχονται ν' ἀνοίξουν τὴν πόρτα τῆς φυλακῆς τους.

Ὁ Κάλ πετιέται σάν ἐλατήριο κοντὰ στήν εἴσοδο καὶ τὸ ἥράκλειο χέρι τοῦ κρατᾷ σφιχτὰ τὸ μοναδικὸ ἀλλὰ τρομερὸ δῖπλο τῆς συντροφιάς, τὸ ἀτσάλινο μαχαίρι τοῦ.

Καὶ ἡ μεγάλη πηλατεία πέ-

τρα παραμερίζεται. Ἄλλὰ πρὶν κόν ἀνοίξῃ ὀλόκληρη, φρικαστικά οὐρλιαχτὰ τρόμου καὶ ἀπελπισίας ἀκούγονται ἀπὸ ἔξω καὶ ὕστερα τὰ θήματα καὶ οἱ φωνές τῶν φρουρῶν τοὺς πού ἀπομακρύνονται τρέχοντας ὅσο μποροῦν γρηγορώτερα. Σὲ μιὰ στιγμή μέσα σ' ὀλόκληρη τὴν πόλι τοῦ σκότους ξεσηκώνεται μιὰ τραμακτική ὄχλοβοή.

Τὰ παιδιὰ μένουν ἄφωνα. Ἀκίνητα σάν ἀγάλματα ἀπὸ τὴν ἐκπληξι.

Καὶ ξαφνικά τὸ πρόσωπο τοῦ Κάλ φωτίζεται ἀπὸ μιὰ ἄγρια λάμψη χαρᾶς.

— Ὑπέροχε φίλε μου, ξεφωνίζει ὁ Κάλ μὲ ἀσυγκράτητο ἐνθουσιασμό. Μᾶς ἔσωσες πάλι Χούπ!

Ὁ πυγμαῖος τρομοκρατεῖται. Ἀρπάζει ἕνα φλεγόμενο ξυλαράκι καὶ ὀπισθοχωρεῖ καταφοβισμένος ὡς τὴν ἄκρη τοῦ τοίχου τοῦ δωματίου.

— Τρελλάθηκε ὁ... θετὸς γυιὸς τῆς μάνας μου!, τσιρίζει μὲ γουρλωμένα μάτια. Μὴ τὸν ἀφήσετε νά μὲ ζυγώσῃ! Θὰ μὲ πνίξῃ!

Μὰ ὁ Κάλ ὀρμάει κιόλας νά τὸν ἀγκαλιάσῃ.

Ὁ Χούπ βάζει τὰ κλάματα καὶ πετάει τὸ ξυλαράκι **του.**

— Αὐτὸ πού κάνεις εἶναι ἀνανδρία!, τσιρίζει. Δέν ντρέπεσαι, ὀλόκληρος ξυλάρας νά τὰ βάζεις μ' ἕνα σὸ μπόι μου; Καλὰ, θά τὴ σβύσω τὴ φωτιά ἀφοῦ λύσσαξες! Μὴ μ' ἀγγίξεις! Πρόσεξε τὸ καπελάκι μου!

— Χούπ!, αγαπημένε μου φίλε, ξεφρονίζει ο Κάλ και τόν άγκαλιάζει και τόν φιλάει. Δέν τρελλάθηκα! Μάς έσωσες στ' όληθεια και είμαι βλάκας που δέν τό σκέφθηκα νωρίτερα! Τυφλώνονται όπως τυφλω κάμαστε έμείς τή νύχτα, αλλά και φοβώνται μαζί γιατί έμείς τή νύχτα τήν ξέρουμε, ενώ αυτοί δέν γνωρίζουν τή φωτιά! Τήν τρέμουν όπως και τό άγρια ζώα! Πρέπει νά πάρομε μαζί μας τό φλεγόμενο δίχτυ και νά βγούμε έξω.. Δέν θά τολμήσουν νά μάς ζυγώσουν!...

Δέν άργούν. Μαζεύουν τά ύπολείμματα τής φωτιάς και μέ προοχή τήν άνασηκώνουν, κρατώντας τη μέ τά μικρά ξύλια του άκοντίου. Βγαίνουν άπό τήν μισάνοιχτη πόρτα. Έξω οί ύποχθόνιοι φεύγοντας έχουν πετάξει άπό τήν τραμάρα τους και τ' άκοντιά τους.

— Σταθήτε!, λέει τότε ο Κάλ με μία λάμψη στα μάτια. Θά φτιάξουμε μεγάλους δαυλους με τά ξύλα τών άκοντίων!

Χωρίς νά χάση καιρό, κόβει τά ξύλα τών άκοντίων κοντά και τά ένώνει πολλά μαζί! Τά δένει με τά κομμάτια του σκονιου που έχουν περισωθή άπό τίς φλόγες. Σε λίγο έχει έτοιμάσει τέσσερις χοντρούς δαυλους που τούς ανάβει και παίρνει άπό έναν ο καθένας τους.

— Έμπρός!, φωνάζει γεμάτος έλπίδες. Ακολουθήστε με!

Τρέχουν και περνούν ανά-

μεσα στην τρομακτική ύποχθόνια πολιτεία. Άλλόφρονες άπό τήν τραμάρα τους οί κάτοικοι τών έγκάτων τρέχουν προς όλες τίς κατευθύνσεις με γοαρές κραυγές πόνου. Κρατούν τά μάτια τους. Έχουν τυφλωθή άπό τό φώς που για πρώτη φορά στη ζωή τους άντικρίζουν!

Τό καιμάρι πιά του Χούπ που έχει καταλάβει ότι αυτός τάλι είναι που έχει κάνει τό θαύμα του, δέν περιγράφεται.

— Σάς μουφλάρισα, μαλλιαιοί μου κανίβαλοι!, τσιρίζει χοροπηδώντας. Ξέρετε ποιός είναι έγώ που πήγατε νά τά βάλετε μαζί μου; Ο Χούπ ο ίος με τ' όνομα! Ο Χούπαρος! Άν σάς κοτάη έλάτε κοντά! Έλάτε νά σάς τσιμουφλίσω τή μύτη, κατεμυγμένοι! Έλάτε νά σάς δάλω φωτιά στα γένηια σας!

Μά όχι νά πάνε κοντά τους δέν τολμούν οί ύποχθόνιοι αλλά τρέχουν άπό έντελώς άντίθετη μεριά του τεράστιου ύπόγειου θόλου, όσοι, κλείνοντας τά μάτια τους, κατάφεραν νά μήν τυφλωθούν. Οί άλλοι κυλιώνται καταγής με τρομερούς πόνους και ούρλιάζουν σαν δαιμονισμένοι.

Καιμιά φορά ο Κάλ και οί σύντροφοί του φθάνουν στο τέλος τής πελώριας ύποχθόνιας πολιτείας. Ένα σωρό μαύρες τρύπες άνοίγονται έμπρός τους. Για μία στιγμή ο γυιός τής ζούγκλας διστάζει και τά μάτια του γεμίζουν άνησυχία.

«Ποιά άραγε άπ' όλες αυ-

τές, ανεβάξει στον 'Επάνω Κόσμο;» συλλογίζεται.

Καμένος όμως δεν υπάρχει πού να του τὸ πῆ αυτός. Ἔτσι μὲ τὴν ἀποφασιστικότητα πού τὸν διακρίνει μπαίνει τρέχοντας στὴν πρώτη σήραγγα πού βρίσκει μπροστά του.

— Γρήγορα!, φωνάζει. Πρέπει νὰ φτάσουμε ἔξω πρὶν νὰ σβύσουν οἱ δαυλοί μας· γιατί τότε τὰ ἀπαίσια αὐτὰ ὄντα θὰ μᾶς ξαναπιάσουν. Καὶ ἡ ἀκδίκησὶς τους αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ εἶναι τρομερή...

— Πφ!, κάνει ὁ χαζο-πυγμαῖος περιφρονητικά. Μὲ τὰ δυὸ ξυλαράκια τοὺς κᾶνω ἐγὼ νὰ χορέψουν ..καρσιλαμᾶ, τοὺς κυρίους μαλλισρούς!

Ἄλλὰ ἡ ὥρα περνᾶ. Τὰ ξύλα τῶν δαυλῶν καίγονται σιγά-σιγά. Ἡ ἔξοδος ὥστόσο, πού θὰ τοὺς ὀδηγήσῃ στὴν

Κρατώντας τοὺς δαυλοὺς βγαί-
. ρογν ἀπὸ τὴ φυλακὴ τους.

πολυπόθητη ἐλευθερία, δὲν φαίνεται. Ἔχουν μπλέξει μέσα σ' ἕναν φοβεροὺ λαβύρινθο ἀπὸ ὑπόγειες στοῆς καὶ μ' ὄλο πού ὁ Κάλ ἀκολουθεῖ ἐκείνες πού ἀνηφορίζουν, δὲν ἔχουν καταφέρει ἀκόμα τίποτα. Πολλὲς φορές μάλιστα φθάνουν σὲ ἀδιέξοδο καὶ ἀναγκάζονται νὰ γυρνοῦν πάλι πρὸς τὰ πίσω.

Ἡ ἀνησυχία ἔχει ἀρχίσει νὰ τρυπάνῃ ὑποῦλα στὶς καρδιὲς τῶν τριῶν συντρόφων. Τῶν τριῶν, γιατί ὁ Χούπ δὲν παίρνει χαμπάρεϊ ἀπὸ τέτοια. Ἐκεῖνος δὲν ἔχει σκοπὸ ν' ἀφήσῃ τίποτα νὰ τοῦ χαλάσῃ τὸν θρίαμβό του.

Σ' ὄλη αὐτὴ τὴν ἀπελπι-
σιμένη φυγὴ τους ὁ πυγμαῖος χροπηθάει καὶ τραγουδᾷ κατευχαρασισημένως. Βρίσκει μάλιστα καὶ τὸν καιρὸ νὰ ἐξετάσῃ τὰ μέρη πού περνᾶνε καὶ νὰ θαυμάσῃ τοὺς ὑπέρροχους σταλοκτίτες πού σὲ πολλὲς στοῆς λαμπυρίζουν θαυμάσια στὸ φῶς τῶν δαυλῶν τους.

— Δουλευταράδικα παιδιὰ ἐμῶς οἱ μαλλισροί! μουρμουρίζει μόνος του μὲ γουρλωμένα μάτια. Γιὰ κύτταξε λαγύμια πού ἔχουλε ...σκᾶφει!

ΕΞΑΦΑΝΙΣΙΣ

ΟΙ ΔΑΥΛΟΙ τους ἔχουν μείνει πιά οἱ μισοὶ καὶ εὐτυχῶς πού τὰ ξύλα εἶναι ὑγρὰ καὶ καίγονται ἀργά, ἀλλοιῶς θὰ βρίσκονταν ἀπὸ τώρα στὸ σκοτάδι.

Μὰ ὁ Κάλ δὲν ἀπογοιητεύεται. Δίνει μάλιστα κουράγιο

και στους ύπολοιπους συντρόφους του.

— Θα βρούμε στο τέλος τη σήραγγα από την όποιαν ήρθαμε!, λέει με πεποίθησι. Πλυτώσαμε τη στιγμή που ο κίνδυνος που μάς απειλούσε ήτο παλύ φοβερώτερος. Θα σωθούμε και τώρα... Μόνο κάντε γρήγορα. Περιπατάτε όσο θα στούν τὰ πόδια σας....

— "Αχ, τὰ καημένα τὰ ποδαράκια μου!, τσιρίζει ή δύστιχη Χούλα που δέν τούς σηκώνει ποτέ τούς ποδαρόδρομους. Και δέν παίρνει και κονέναν κατηφορικό δρόμο ό χριστιανός! Όπου βρίσκει ά νηφόρα, τραβάει ντουγρού!

Ξαφνικά, σέ μια σήραγγα που μπαίνουν, χιλιάδες υδάτινες σταγόνες πέφτουν από ψηλά και κάτω στα πόδια τους κυλλάνε μεγάλα ρυάκια.

Ό Κάλ αφήνει να του ξεφύγει μια κραυγή θριάμβου.

— Να ό σωστός δρόμος!, ξεφωνίζει. Από δω ήρθαμε! Σωθήκαμε! Κρατάτε καλά τὰ χέρια επάνω από τούς δαυλους για να μη μάς σβύσουν. Σε λίγο θα έχουμe βγή από τη φοβερή αυτή πύλη του "Αδη! Κουράγιο!

Ούτε γυριζούν πια να κутτάξουν πίσω τους. Ακόμα και ή Χούλα από τη χαρά της ξεχνάει την κούρασί της και τρέχει γρηγορώτερα.

Περνούν πέντε λεπτά και ξαφνικά έμπρός τους κάτι άχνοφέγγει.

Τα παιδιά από τον ένθουσιασμό τους ξεσπούν σε ζητοκραυγές,

Άρχίζει να τυλίγει τον ιστό της γύρω του...

— Είναι το φώς της ημέρας που έρχεται από τη μεγάλη σπηλιά!, λέει το παιδί της ζούγκλας. Ξημέρωσε κιόλας! Σωθήκαμε όριστικά. Τώρα πια μέχρι να ξαναμυχτώση ούτε να ζυγώσουν προς τὰ έδω δέν θα τολμήσουν οι ύποχθόνιοι! Και όταν θα μυχτώση, έμεις θα βρισκόμαστε πάρα πολύ μακριά τους!

Σέ δυό λεπτά ακόμα βρίσκονται στη μεγάλη σπηλιά από την όποια τούς είχαν περάσει οι τρομεροί άνθρωποι των έγκάτων. Μπρός τους άπλώνεται το άπείραντο πευκόδασος.

Τού Κάλ τὰ μάτια λóμπουν

— Δέν μάς χρειάζονται πια δαυλοί!, φωνάζει. Ξεκινάμε φίλοι μου! Κι' αν θέλη ό Θεός, τó τέλος των βασάνων μας

είναι κοντά! Τὸ τέρας τοῦ περριπετειώδους ταξιδιού μας, δὲν ἀπέχει πιά πολύ!

Ἡ Χούλα καὶ ἡ Μπέλλα πετοῦν μακριὰ τοὺς δαυλοὺς τους. Ὁ Κάλ ἐτοιμάζεται νὰ κἀνὴ τὸ ἴδιο κι' αὐτὸς ὅταν...

Τὰ μάτια του γουρλώνουν γεμάτα ἀνησυχία. Κυττάζει ὁ λόγυρα κατατρομαγμένος.

— Πού εἶναι ὁ Χούπ; ρωτᾷει.

Μὰ καμμιά ἀπὸ τῆς δυὸ κοπέλλες δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ. Ὁ καμμικὸς πτυγμαῖος δὲν βρίσκεται ἐκεῖ μαζί τους.

Ὁρμοῦν πάλι στὸ ἐσωτερικὸ τῆς σπηλιάς. Χώνονται πολλὰ μέτρα μέσα στὸ μαῦρο πηγάδι καὶ φωνάζουν μὲ ὅλη τους τὴ δύναμι τ' ὄνομά του.

Δὲν παίρνουν καμμιά ἀπάντησι, ἀνοῦν τὴν ἠχώ ἀπὸ τῆς ἴδιας τους τῆς φωνῆς ποὺ ἐπαυλαμιδώνονται σὰν νὰ τοὺς κοροϊδεύουν καὶ μοιάζουν σὰ ν' ἀνεβαίνουν ἀπὸ τὸν Κάτω Κόσμο γιὰ νὰ τοὺς φοβίσουν.

Γιὰ λίγες στιγμὲς μένουσιν ἀκίνητοι καὶ κυττάζουν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον μὲ πρόμο. Τί ἔχει γίνῃι ὁ χαζὸς ἀλλὰ ἀγαπημένος τους σύντροφος; Τοὺς ἔσωσε ἀπὸ τὸν θάνατο καὶ χάθηκε αὐτός;

Πῶς θὰ μπορέσουν νὰ τὸν ξαναβροῦν μέσα στὸν κολασμένο λαβύρινθο τῶν ὑπογείων στοῶν; Καὶ εἶναι ποτὲ δυνατόν ἐκεῖνος μόνος του, μὲ τὴν παρομικώδη χαζομύρια του, νὰ μπορέσῃ νὰ ξαναβρῇ τὸν σωστὸ δρόμο καὶ νὰ ξαναβῆ στὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς;

Καμὲς δὲν τὸ πιστεύει. Καὶ ἡ πελώρια νέγρα ἢ Χούλα ξεσπάει σὲ λυγμούς ποὺ τὴ συκλονίζουσιν ὀλόκληρη, κι' αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν τὸ κάνει καθόλου ἀστεία.

ΣΤΑ ΔΙΧΤΥΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ο ΧΟΥΠ δὲν πιάνεται ἀπὸ τὴ μεγάλη του χαρὰ Πετᾷει.

— Ρε τὴ φοκαιριάρα τὴ γρηά μου!, τσιρίζει χαχανίζοντας. Νάταν ἀπὸ μιά γωνίτσα, νάβλεπε τὰ κατορθώματά μου! Δὲν θάφηγε καλύβα σπὸ χωριὸ ποὺ νὰ μὴν τρέξῃ νὰ τὰ πῆ μὲ τὸ σὶ καὶ μὲ τὸ νῆγμα! Καὶ κόρδωμα πιά ἢ μαιμα-Χούπαινα! Σὰ νὰ τὴ βλέπω τώρα δὰ μοῦ φαίνεται. Χί, χί, χί! Βρὲ τὴν καφερῆ! Γρέπει νὰ τῆς κἀνω κανένα γράμμα νὰ τῆς στῆλω, ποὺ τῆς τὰ γράφω ὄλα! Θὰ μοῦ πῆς δὲν ξέρω γράμματα... Σὸμπως ξέρει ἐκεῖνη περισσότερα γιὰ νὰ δυσκολευτῇ; Ὑστερα θὰ μὲ βοηθήσῃ καὶ ἡ μὲς Ἀμερικῆ... Καλά, τὸ γράμμα ἐτοιμάζεται. Ποιὸς θὰ τὸ πῆ ὁμως; Ἡ Μανταλένα; Τί λὲς ἐκεῖ! Θὰ βρῇ τὰ παιδιά της τὰ λημέρια καὶ μπορεῖ νὰ μὴ θέλῃ νὰ ξαναγορήσῃ! Μπᾶ... Δὲν βαρυνεσαι! Γιὰ κάτι πράματα ποὺ σκάω! Ἐτοιμάζω ἐγὼ τὸ ρημάδι γράμμα καὶ μόλις βρῶ εὐκαιρία νὰ πεταχτῶ ἀπὸ τὸ χωριό, τὸ δίνω μόνος μου τῆς γρηάς μου! Τί; Δύσκολο εἶναι; Κι' ἂν δυσκολευεταί, μάλιστα νὰ τὸ διαβάσῃ, τῆς τὸ

διαβάζω ό ίδιος για πιο σιγουριά.

Σωπαίνει και γουρλώνει τὰ μάτια.

— Κύττα φίλε μου, καλλιτεχνία οί μαλλιαροί!

Και ό χαζο-πυγμαίος θαυμάζει τούς ύπεροχους σταλακτίτες που λαμπυρίζουν σαν πολύτιμα πετράδια στο φώς του δαυλου του.

— Πώς τὰ φτιάξανε αυτά τὰ κολωνακία; Χαρά στην ύπομονή τους!

Όταν όμως σηκώνη τὰ μάτια δέν βλέπει πουθενά τούς φίλους του. Μὲ τήν κουταμάρα που τόν δέρνει δέν ἀνησυχεί καθόλου γι' αυτό.

— Τι τούς έπιασε και τρέχουν σαν μουρλοί; τσιρίζει χασκογελώνοντας. Λοιπόν μου φαίνεται πως τούς φοβηθήκαμε με τούς μαλλιαρούς! Πολύ καλοί άνθρωποι οί καφεροί! Μόλλον για να τούς λυπάσαι είναι! Τώρα τι θέλανε και μάς αϊχμαλωτίσανε έμάς, σε παρακαλώ; Αυτοί μόνο κανέ να ...κουρέα δικαιολογούνται να μογκώσουν!

Ξαφνικά, ό Χούπ, εκεί που μιλάει και προχωρεί χωρίς να πολυπροσέχη μπροστά του, τρακάρνει κάπου άπότομα και με φόρα. Ό δαυλός του ξεφεύγει άπό τὰ χέρια του και πέφτει μερικά μέτρα πιο πέρα έξασκολουθώντας να καίη.

— Έλα, Παναγίτσα μου! τσιρίζει ό πυγμαίος δυταρεστημένος. Που σκόνταψα; Σ τόν άέρα; Μπά! Τ' είναι αυτό; Άράχνες! Μαρε μπράβο σιγύρισμα που κάνουν στο

σπίτι τους οί μαλλιαροί! *Α! Όλα κιόλα! *Αν δώ κανένα θα τόν κατασαδιάσω! Έμένα μου άρέσει τὸ νοικοκυριό να γίνεται όπως πρέπει...

Τινάζεται θυμωμένος.

— *Αϊ στην ευχή!, τσιρίζει νευριασμένος. Δέν ξεκολλάει κιόλας! Μαρε τι άράχνη θα είναι αυτή που έκανε τούτον τόν ιστό; Σαν μπουρμπουλας θα είναι μεγάλη! Θάθελα να τη δώ να σπείσω καλαμπούρι!

Ξανατινάζεται με μεγαλύτερη όρμη αλλά δέν καταφέρει παρά να κολλήση και τὸ άλλο του χέρι.

— Μά τι στην ευχή!, στριγγιλίζει με θυμό. Ψαρόκολλα έχει έπάνω; Μπά! Θα τη διαλύσω για να μη μου κάνη έμένα τη ζορική!

Σηκώνει τὸ ποδάρι του και τραβάει μια δυνατή κλωτσιά στον ιστό τής άράχνης με άποτέλεσμα να κολλήση και τὸ πόδι του έπάνω και καθώς χάνει τήν ίσορροπία του, κολλάει και τὸ άλλο του πόδι. Δέν μπορεί πια ούτε να σαλέψη! Είναι αϊχμαλωτισμένος πάνω σ' εκείνον τόν τεράστιο ιστό που πιάνει όλόκληρη τήν ύπόγεια στοά.

Ό Χούπ ξεχνάει τὸ θυμό του και έτσι άφήφιστα όπως τὰ παίρνει όλα σκάει στα γέλια.

— Λοιπόν... άναπαυτικότερα δέν έχω κάψει ως σήμερα!, λέει ευχαριστημένος. Θα ξεκουραστώ πρώτα και ύστερα θα... σκουπίσω τīs άρά-

χνες και θα συνεχίσω τὸ δρόμο του.

Μά, ἐνῶ ὁ Χούπ μένει ἀκίνητος, νοιώθει ἕνα φοβερὸ τράνταγμα ξαφνικὰ ἐπάνω στὸν ἰστό.

— "Εἶ!, τσιρίζει. Ποῖος καλαμπουρίζει; Ἐσύ εἶσαι, μὴς Ἀμερική; Τὶ καταλαβαίνεις! Μὲ πετάς κάτω νὰ μοῦ ἰσπεδώσης τὴ μούρη;

Τὸ τράνταγμα ἐπαναλαμβάνεται δυνατώτερο.

— "Ε, παιδιά! Μιὰ φορὰ εἶναι τὸ ἀσπείο!, λέει ὁ Χούπ μὲ ἀξιοπρέπεια. Μετὰ καταντάει κρουάδα!

Γυρίζει τὸ κεφάλι. Τὰ ματὰκια του κυττάζουν μὲ περιέργεια. Κάτι ἄρχεται ἀπὸ τὸ βάθος, ἀλλὰ ἔν μπουρεὶ ἀκόμα νὰ διακριθῆ καλά τί, γιατί τὸ φῶς τοῦ δαυλοῦ του

Ὁ Χούπ κολλάει στὸν ἰστό τῆς τρομερῆς ἀράχνης.

Ὁ Καλ ψάχνει νὰ βρῆ τὸν χαζὸ Χούπ...

δὲν μπορεὶ νὰ φωτίσῃ τόσο μακριά.

— Μιὰ φορὰ ἢ μὴς Ἀμερική δὲν εἶναι. Λάθος ἔκανα! λέει ὁ Χούπ ὅταν τὸ πρῶτο γιμα ἐκεῖνο πλησιάζει κάπως πιὸ κοντά. Ἐκείνη δὲν ἔχει τόσο κοκκαλιάρικα πόδια... Οὔτε τόσα πολλά... Ἀ! Μανούλα μου! "Ααα!"

Τὸ πρῶτο γιμα ἔχει πλησιάζει πάρα πολὺ πιὰ. Τὸ φῶς τοῦ δαυλοῦ τὸ φωτίζει καλά καὶ ὁ Χούπ τὸ βλέπει.

Μαύρος πρόμος γεμίζει τὴν ψυχὴ τοῦ πυγμαίου. Ὅσο χαζὸς κι' ἂν εἶναι κι' ὅσο κι' ἂν πολλές φορές δὲν πολικαταλαβαίνει τὸν κίνδυνο, τώρα δὲ μπορεὶ νὰ γελαστῇ, γιατί τὸ τέρας τοῦ τὸν ζυγώνει εἶναι καθαρὸ γένημα τῆς κολάσεως. Εἶναι μιὰ τεραστία ἀν-

θρωποφάγα άράχνη, που τó κοκκαλιένιο, άπαιίσιο και συ-
χαιμαρό μαζί κοριμί της μπορεί
νά κóνη και τού πιό γενναίου
έντρα τά μαλλιά νά άρθωθούν
άπό τή φρίκη.

Ό κακομοίρης ό Χούπ για
μιά στιγμή μένει κόκκαλο ά-
πό τόν τράμο του. Τά ματά-
κια του κοιτεύουν νά πετα-
χτούν έξω άπό τίς κόγχες
τους.

Ύστερα τινάζεται άπελιπι
σμένος και ξεφωνίζοντας γοε-
ρά. Σπαρταράει σαν ψαρι έ-
ξω άπό τó νερό, προσπαθών-
τας νά έλευθερωθή άπό τόν
φοβερό ιστό πριν τόν φτάση
τό άποτρόπαιο έκείνο τέρας.

Μά τó μόνο που καταφέρ-
νει και πάλι είναι νά μπλεχτή
άκόμα περισσότερο και νά αί
χμαλωτισθή τελειωτικά μέσα
στά δίχτυα τού θανάτου.

Σέ λίγο ό Χούπ θρίσκει για
τά καλά φασκιωμένους.

Ό Χούπ κρέμεται άπό τήν όρα-
φή άνάποδα...

Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

ΤΟ ΑΝΑΤΡΙΧΙΑΣΤΙΚΟ
πλάσμα κάνει ένα φοβε-
ρό και ταχύτατο πήδη-
μα στον ιστό του και θρίσκε-
ται επάνω στον άμοιρο πυ-
γμαίο που στριγγλίζει με ό-
λη τή δύναμη τής φωνής του,
νομίζοντας ότι θά τόν χάψη
μέ μιá μπουκιά.

Τά έφιαλτικά μάτια τού
τέρατος κυττάζουν με ένα πα-
γερό θριαμβευτικό βλέμμα
τό θύμα τους.

— Ά-ρα-χνού-λα μου!, λέ-
ει κοιπιαστά ό φτωχός πυ-
γμαίος. Χρυσή μου, Άρα-
χνούλα! Μή με φάς... σε πα-
ρακαλώ!... Θά...σου μα-
ζέψω... μυγίτσες και ζουζού-
νια νά σου φέρω, άν μ' άφή-
σπς!... Θά... θά σου γεμίσω

τό... καπέλλο μου... με σαύρες!...

Τό συχαμερό τέρας άπλώνει ξαφνικά τά δυό μπροστινά πόδια κι' άρχίζει νά στριφογυρίζη μ' αυτά τόν δυστυχισμένο πυγμαίο με λιγγιώδη ταχύτητα, πλέκοντας συγχρόνως γύρω άπό τό κορμί του μιιά γλοιώδη κολλητική σακκούλα, άπό την όποία ό Χούπ δέν θά καταφέρη ποτέ νά βγή.

— Μή, μαρή, με στριφογυρνάς έτσι! στριγγλίζει προμοκρατημένος ό πυγμαίος. Ζαλλίζομαι! Θά κάνω έμετό και μετά δέν θά μπορέσης νά με φάς! Στο λέω! "Αχ! Μαμάκα μου! "Εγίνα σβούρα."

Τό τρομακτικό πλέξιμο θα σπάει πολλή ώρα. Τό άπαισιο τέρας θέλει νά σιγουρέψη καλά τή λεία του γιά νά μη μπορέση νά του ξεφύγη και ό ταν άκόμα θά κοιμάται, αν και δέν υπάρχει πλάσμα στη φύσι που νά κοιμάται έλαφρότερα άπό τήν άράχνη.

Ό καημένος ό Χούπ τόχει ριξει στο τσιριχτό κλάμα και έχει κλείσει τά μάτια του. "Ότι τούρχεται στο κεφάλι τό λέει γιά νά συγκινήση τό έφιαλτικό θηρίο, αλλά δυστυχώς δέν τά καταφέρνει καθόλου.

Στά τελευταία βρίσκεται όλόκληρος μέσα σε μιιά λευκή και γλοιώδη σακκούλα και μόνο τό κεφάλι του με τό... ψηλό καπέλλο ξεμυτάει άπ' έξω.

Ή τρομαρή άράχνη κόβει τό νημα και ό Χούπ βρίσκεται κρεμασμένος άπό τό μπρο-

στινό της ποδάρι. Και τότε, άφήνει τόν ιστό της και περπατώντας πάνω στο πλαίσιο τείχωμα της υπόγειας σήραγγας, κουβαλάει τόν άμοιορ πυγμαίο μέσα σε μιιά σκοτεινή σπηλιά.

Μιά άπαίσια μυρωδιά φτάνει στα ρουθούνια του δύστυχου του Χούπ μόλις βρίσκεται εκεί μέσα.

Αυτή τή φορά ό πράμος του είναι τόσοσ που δέν μπορεί νά βγάλη λέξι άπό τό λαρύγγι του. Όλόκληρο τό δάπεδο της κολασμένης σπηλιάς είναι γεμάτο με άσθρόπινα κόκκαλα και κροανία!

Ή άράχνη άφήνει τόν πυγμαίο σε μιιά γωνιά ανάμεσα σε έναν σωρό άπό κόκκαλα. "Υστερα άφου πλέκει μερικές σειρές νήματα στην όροφη, τόν κρεμάει άπό κει με τή σακκούλα του.

— Με κρέμασε όπως κρεμάνε τό σακκούλισιο γιαιούρτι!, μονολογεί ό Χούπ πένθιμα. "Αντίο, κόσμε!

Τό τρομακτικό τέρας τόν ζυγώνει με μιιά άπαίσια λάμψη στα ψυχρά μάτια του. Οί πελώριες δογκάνες του πλησιάζουν τόν λαίμο του πυγμαίου, που δέν μπορεί νά βαστήξει περισσότερο και λιποθυμεί...

Τήν ίδια στιγμή όμως, ένα νημα που ξεκινάει άπό τό πισινό πόδι της άράχνης και καταλήγει στο δίχτυ της που είναι άπλωμένο έξω, τινάζεται με δύναμη.

Μ' ένα κολασμένο σφύριγμα που ξεφεύγει άπό τό ά-

ποκρουστικό στόμα του, τὸ τέρας χύνεται ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά, ἀφήνοντας τὸν λιποθυμισμένο Χούπ κρεμασμένον στὴν σακούλα...

Η ΤΙΤΑΝΙΑ ΠΑΛΗ

Ο ΚΑΛ τρέχει γρήγορα στὸ δάσος καὶ κόβει ἕνα πελώριο καὶ χοντρό κλαδί πεύκου, ποῦ ἔχει ἐπάρκως πολλὴ ρετσίνα.

— Αὐτὸς ὁ δαυλὸς θὰ κρατήσῃ ὄρες, μουμουρίζει μετὰ τὸ πρόσωπό του χλωμὸ ἀπὸ τὴν ἀγωνία καὶ θὰ φέγγῃ καὶ πολὺ μακρύτερα ἀπὸ τὸν ἄλλον. Θὰ βρῶ τὸν Χούπ καὶ θὰ γυρίσω.

— Κάλ, λέει ἡ Μπελλά μετὰ τὴν ἴδια ἀγωνία κι' αὐτὴ. "Ἴσως κινδυνέψῃς πολὺ... Καλὴ τέρα νάρθουμε μαζί σου..." Ἴσως νὰ σοῦ δώσουμε βοήθεια.

— "Ὅχι!", λέει ἀποφασιστικὰ ὁ λευκὸς κύριος τῆς ζούγκλας. Δὲν πρέπει νὰ κινδυνεύουμε ὅλοι μας! Οἱ ὑποχθόνιοι ἀσφαλῶς θὰ ψάχνουν ἀκόμα νὰ μᾶς βροῦν. Ἐδῶ δὲν κινδυνεύετε. Εἶναι μέρα καὶ δὲν μποροῦν νὰ πλησιάσουν κοντὰ σας. Παρῆμενέτέ με λοιπόν. Κι' ἂν μὲ κυνηγήσουν μπορῶ νὰ πρέξω γρηγορώτερα ἀπὸ σᾶς. Μὰ οὔτε θὰ τολμήσουν νὰ μὲ κυνηγήσουν ἀφοῦ κρατᾶω τὸν δαυλὸ αὐτόν. Ἄς μὴ χάσομερᾶμε ὅμως περισσότερο μὲ λόγια..." Ἴσως ὁ κατῆμένος ὁ Χούπ νὰ βρίσκεται σὲ μεγάλον κίνδυνον...

Ἀνάβει τὸν καινούργιον δαυλὸ ἀπὸ τὴ φωτιά τοῦ ἄλλου καὶ ρίχνεται τρέχοντας μέσα

στὴν ὑπόγεια σήραγγα.

Κατηφορίζει μέχρι τοῦ σημείου ποῦ ἀπὸ τὴν ὀροφὴ τρέχουν οἱ σταγόνες καὶ κάτω στὸ ἔδαφος σχηματίζονται τὸ ρυάκια. Θυμάται ὅτι ἀπὸ κεῖνο τὸ μέρος καὶ ὕστερα δὲν εἶχε ξανακούσει τὴ φωνὴ τοῦ ἀγαπημένου του συντρόφου.

Ἀρχίζει ἀπὸ δῶ καὶ πέρα νὰ βαδίζει σιγώτερα καὶ καθέ φορά ποῦ συναντᾶει δασαύρωσι, σηκώνει ψηλὰ τὸν δαυλὸ τοῦ καὶ φωτίζει τὴν καινούργια στοά. Πολλὲς φορές φωτίζει κιόλας δυνατὰ τὸ ὄνομα τοῦ πυγμαίου. Δὲν παίρνει ὅμως καμμιά ἀπάντησι.

Καιμιά φορά, ἔπάνω ποῦ ἀρχίζει νὰ ἀπελπίζεται, βλέπει στὸ βάθος μιᾶς σήραγγος νὰ τραμοσθῆναι μιὰ μικρὴ φωτιά πεσμένη στὸ ἔδαφος.

Ὅρμαί ἀδίστακτα ἐκεῖ καὶ φτάνει σὲ μερικὰ δευτερόλεπτα. Τὰ μάτια του γυαλίζουν γὰρ σκύβοντας ἀπὸ πάνω, ἀναγνωρίζει τὰ τελευταῖα ὑπολείμματα τοῦ δαυλοῦ ποῦ ἔχει γίνῃ ἀπὸ πολλὰ καιμιάτα ἀκοντίου ἐκκομμένα.

Κυττάζει ὕστερα ὀλόγυρα. Δὲν βλέπει ἀπολύτως τίποτα ὡς τὸ βάθος τῆς στοᾶς. Ὁ δαυλὸς τοῦ Χούπ εἶναι ἐδῶ ἄλλὰ ὁ ἴδιος ὁ πυγμαίος ποῦ εἶναι; Εἶναι δυνατόν νὰ πέταξε μόνος του τὸν δαυλὸ του καὶ νάφυγε; "Ὅχι βέβαια. Κάτι τοῦ συνέβη λοιπόν..."

Ὁ Κάλ μ' ἕνα θυμωμένον μουγγρητὸ τραβᾷ τὸ μαχαίρι ἀπὸ τὴ θήκη του καὶ χιμάει: ἔμπρὸς πρὸς τὸ βάθος τοῦ διαδρόμου.

Δέν κάνει όμως πιαραπάνω από μερικά βήματα και ξαφνικά πέφτει με όλη του τη δύναμη επάνω στον ιστό της τρομερής αράχνης.

Είναι η στιγμή που το άπαισιο τέρας έσκυβε να ρουφήξει το αίμα του δύστυχου πυγμαίου, αλλά τινάχτηκε ξαφνα το νήμα που έδενε το πόδι της με τον ιστό, για να την ειδοποιή αν τυχόν έπεφτε κλπένα καινούργιο θύμα πάνω σ' αυτόν.

Το παιδί της ζούγκλας νοιώθει μια κρύα ανατριχίλα να περνάει τη ραχοκοκαλιά του και τα μάτια του γυαλίζουν από τη φρίκη.

Δέν φοβάται για τον εαυτό του. Βλέποντας όμως εκεί τον δαυλό του Χούπ και πέφτοντας πάνω στο δίχτυ της ανθρώποφάγου αράχνης που

‘Η τρομερή αράχνη ετοιμάζεται να επίτεθι.

τέ γνωρίζει πολύ καλά, καταλαβαίνει ότι ο Χούπ θάναυ αυτή τη στιγμή στα χέρια του τέρατος. ‘Αραγε μπορεί να έλπιση ότι θα είναι ακόμα ζωντανός; ‘Ελάχιστες ελπίδες υπάρχουν. Μά κι’ αν ακόμα είναι, πώς θα τρέξη να τον βοηθήση αφού έπεσε κι’ αυτός πάνω στο καταραμένο δίχτυ;

‘Ο Κάλ έχει καταφέρει να συγκρατήσει τον δαυλό στα χέρια του. Ξέρει πώς ο ιστός της ανθρώποφάγου αράχνης παίρνει πολύ εύκολα φωτιά και καίγεται σαν πυροτέχνημα, λες και η περίεργη εκείνη κόλλα που κάνει τα θύματα να μην μπορούν να ξεφύγουν, να ναι φτιαγμένη από εύφλεκτη ύλη.

‘Ετοιμάζεται λοιπόν να βάλει φωτιά έστω κι’ αν κινδυνεύει να κάψει κι’ αυτός χέρια και πόδια.

Μά την ίδια στιγμή βλέπει το τρομερό τέρας που βγαίνει από τη σπηλιά του και χύνεται μ’ ένα συχαμερό σφύριγμα καταπάνω του.

Βάζει τον δαυλό πίσω από την πλάτη του με το άριστερό χέρι και περιμένει. Στο δεξι σφίγγει το μαχαίρι.

Το τέρας σκαρφαλώνει στον ιστό. Τον τραντάζει από μακριά για να πιαστή καλύτερα το θύμα του πάνω σ’ αυτόν. ‘Υστερα αρχίζει να πλησιάζει σιγά-σιγά.

Είναι πονηρό και ύπουλο. Βλέπει τη λάμψη του άτσαινού στο χέρι του λευκού γιγαντώσιμου παιδιού και καταλαβαίνει από ένστικτο ότι

ὁ καινούργιος της ἀντίπαλος δὲν εἶναι τόσο εὐκόλος ὡς ὁ προηγούμενος.

Ὅταν ἔχη ζυγώσει πολὺ κεντὰ του, ὁ Κάλ σηκώνει τὸ χέρι μὲ τὸ δαυλὸ καὶ ἀκουμπάει τὴ φλόγα του στὸ δίχτυ ποὺ γίνεται μονομιάς ἕνα πυροτέχνημα.

Ἄνθρωπος καὶ τέρας δρισκονται γιὰ μιὰ στιγμή κυλισμένοι στὸ βράχινο ἔδαφος τῆς στοᾶς.

Ἡ ἀράγνη τρομοκρατημένη ἀπὸ τὴ φωτιά ἔπως καὶ κάθε θηρίο κάνει νὰ ὀπισθοχωρήσει. Ὁ Κάλ δὲν τὴν ἀφήνει. Ρίχνεται ἔπάνω τῆς μὲ μιὰ βουτιά καὶ κολλᾷ τὸν δαυλὸ του μέσα στὰ μᾶτια τῆς.

Τὸ τέρας σφυρίζει φοβερὰ. Σηκώνει τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ μπροστινὰ του πόδια γιὰ νὰ ἀρπάξει τὸν δαυλὸ, ἀλλὰ τὸ μαχαίρι τοῦ ἀπρόιητου λευκοῦ κύριου τῆς ζούγκλας, τοῦ τὸ κόβει πέρα γιὰ πέρα!

Τὸ φρικτὸ θηρίο μ' ἕνα λυσσασμένο σφύριγμα ρίχνεται μανιασμένο ἐναντίον τοῦ ἀγοριοῦ. Οἱ τεράστιες δαγκάνες του ἀναζητοῦν μὲ φοβερὸ μίσος τὸν λαίμωτό του. Μὰ ὁ Κάλ δὲν εἶναι ἀπ' αὐτοὺς ποὺ θὰ μπορούσε νὰ πῆσει εὐκόλα θυμὰ. Ὁ θυμὸς του ἀκόμα μὲ τὴν ιδέα ὅτι τὸ τέρας αὐτὸ μπορεῖ νὰ ἔχη σκοτώσει τὸν Χούπ καὶ νὰ μὴν πρόλαβε τὸν ἀγαπημένο φίλο του, τὸν κάνει πιὸ ἄγριο θηρίο κ' ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἴδια τὴν ἀράγνη.

Ρίχνεται κ' αὐτὸς τὴν ἴδια στιγμή ἐναντίον τῆς. Μὲ τὸν δαυλὸ του τὴ χτυπάει μανια-

Ὁ Κάλ τινάζεται τότε μὲ τὸ μαχαίρι ἔτοιμο...

σμένα στὰ μᾶτια καὶ τὴν τυφλώνει. Τὸ μαχαίρι του χτυπάει καὶ ξαναχτυπάει ἔπάνω στὸ ἀπαίσιο κεφάλι τῆς. Σὲ μερικές στιγμὲς τὸ θηρίο σπαράζει κάτω νεκρὸ καὶ ὁ Κάλ, ποὺ ἔχει δὴ ἀπὸ ποῦ ἦρθε, ἀρμᾶει μὲ κομμένη τὴν ἀνάσα ἀπὸ τὴν ἀγωνία πρὸς τὸ μέρος τῆς σπηλιάς.

Μπαίνει μέσα. Τὰ πόδια του πατοῦν ἔπάνω στὰ τραγικὰ κόκκαλα καὶ σταματᾷ. Ὑψώνει ψηλὰ τὸν δαυλὸ του καὶ δλοκλήρη ἢ φοβερὴ σπηλιά, ποὺ μυρίζει ἀηδιαστικὰ φωτίζεται.

Βλέπει τὸν δύστυχο Χούπ κρεμασμένο, ἀκίνητον, μέσα στὴ θλιβερὴ καὶ ἀπαίσια σακκούλα του.

— Χούπ!, φωνάζει σπαρακτικὰ.

λιά. 'Ο πυγμαίος είναι ακίνητος. Τὰ μάτια του κλειστά.

— Τὸν σκότωσε!, ψιθυρίζει με ἀπόγνωση τὸ λευκὸ παιδί· τοῦ ξέρει ὅτι φθάνει ἕνα μόνο δόγκωμα ἀπὸ τὸ δηλητηριασμένο τέρας γιὰ νὰ φέρῃ τὸν θάνατο.

ΚΙ' ΑΛΛΟ ΧΤΥΠΗΜΑ

ΤΑ ΜΑΤΙΑ τοῦ ἀτρόμητου Κάλ γεμίζουν μονομιάς δάκρυα! Τρέχει κοντὰ στὸν φίλο του ποὺ τὸν νομίζει γιὰ πεθαμένο. Μὲ τὸ μαχάρι του κόβει τὰ ἀπαίσια νήματα ποὺ τὸν κρατοῦν κρεμασμένο καὶ τὸν κατεβάζει κάτω. Τὸν ἐλευθερώνει κι' ἀπὸ τὴ φρικιαστικὴ σακούλα τῆς ἀράχνης. Ὑστερα τὸν φορτώνει στὸν ὄμο του. Παίρνει καὶ τὸν δαυλὸ καὶ ξεκινᾷ παίρνοντας τὸν δρόμο τοῦ γυρισμοῦ.

Δὲν ἀργεῖ νὰ φτάσῃ στὴν ἔξοδο τοῦ φοβεροῦ βασιλείου τῶν ἐγκάτων, ἐκεῖ ποὺ ἔχει ἀφήσει τὶς δυὸ συντρόφισσές του νὰ τὸν περιμένουν. Μὰ δὲν φτάνει, μιὰ ἄλλη τρομερὴ δυσάρεστη ἐκδήλιξις τὸν περιμένει:

Οἱ δυὸ κοπέλλες δὲν εἶναι πιὰ ἐκεῖ!

Ἐσθαμαγμένοι ὁ Κάλ, ἀφήνει στὴ γῆ τὸν Χούπ καὶ ἀρχίζει νὰ φωνάζῃ τὴ Μπέλλα καὶ τὴ Χούλα με ὅλη τὴ δύναμι τῆς φωνῆς του. Μάταια ὁμως. Καμμιά ἀπάντησις δὲν ἔρχεται ὅσο κι' ἂν φωνάζῃ. Ἐχουν γίνῃ καὶ οἱ δυὸ ἄφαντες χωρὶς ν' ἀφήσουν κανένα ἱχνος.

Τὸ λευκὸ παιδί τῆς ζούγκλας στέκεται σὰν ἀπολιθωμένο μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ τρομερὸ καινούργιο χτύπημα τῆς μοίρας.

— Ἐγὼ φταίω!, ψιθυρίζει. Ἄν τις εἶχα ἀφήσει νὰ ἔρθουν μαζί μου ὅπως μοῦ ζήτησαν, θὰ εἴμαστε ὅλοι μαζί τώρα!... Ἐχασα τὴ Μπέλλα. Χάθηκε ἡ Χούλα κι' ὁ καημένος ὁ Χούπ εἶναι πεθαμένος!

Μιὰ φωνὴ τσιριχτὴ ἀκούγεται τότε πίσω του:

— Τὸ ὑποψιαζόμουν ὅτι θὰ τάχω τιμᾶξει λοιπόν! Δὲν ἤμουν βέβαιος μονάχα, ἀλλὰ ὁ... ξυλάρης δὲν λείπει ποτὲ ψέματα! Καὶ δὲν με νοιάζει τίποτ' ἄλλο, παρὰ μόνο ποὺ ἀφίσα τρεῖς γυναῖκες χήρες! Εἶμαι νεκρὸς!...

Τ Ε Λ Ο Σ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΡΩΜΑΝΟΣ

Ἄποκλειστικότης: Γεν. Ἐκδοτικαὶ Ἐπιχειρήσεις Ο. Ε.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Γιὰ τὰς ἀναγνώστους μας, τὰ προηγούμενα τεύχη τῶν ἐκδόσεών μας πωλοῦνται στὰ γραφεῖα μας (Λέκκα 22, ὁ πύργιον, Ἀθήναι), καὶ στὰ ἐξῆς καταστήματα:

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Κατάστημα Ἀθαν. Τουφεξή, ὁδὸς Βενιζέλου καὶ Εὐριπίδου (γωνία), ἐναντι τῆς Ἐμπορικῆς Σχολῆς. Τηλ.: 42-966.

ΔΡΑΠΕΤΣΩΝΑ: Βιβλιοπωλεῖον Χαράλ. Δημητριάδου, ὁδὸς Παντελεήμονος 30.

ΝΙΚΑΙΑ: Βιβλιοπωλεῖον Παναγ. Χρηστάρα, πλατεῖα Ἀγ. Νικολάου.

ΠΛΑΚΑ: Καπνοπωλεῖον Ἰωάν. Δημητριάδου, ὁδὸς Ἀβριανοῦ καὶ Θεοπίδου γωνία.

ΑΓΙΟΙ ΑΝΑΡΓΥΡΟΙ (Ἀττικῆς): Βιβλιοπωλεῖον Βασ. Αἰγυρινοῦ, ὁδὸς Ἀγίων Ἀναργύρων 8.

ΜΟΣΧΑΤΟΝ: Κατάστημα Γεώργ. Γενίτσαρη, ὁδὸς Χρυσσοτόμου Σμύρνης 22.

ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ: Βιβλιοπωλεῖον ὁ «ΦΑΡΟΣ».

ΒΟΤΑΝΙΚΟΣ: Κατάστημα Γρηγ. Μπογράκου, Σπύρου Πάτση 117.

ΔΑΦΝΗ: Περίπτερον Μιχαὴλ Ραπτοπούλου, Βουλιαγμέτης 160, τηλ. 91-484.

ΚΟΡΩΠΙ: Περίπτερον Παντελῆ Σιδέρη.

ΑΡΓΟΣ: Πρακτορεῖον ἐφημερίδων, χαρτοπωλεῖον, Ἐθνικὸν Λαχεῖον, Θεοφάνη Παυλοπούλου, τηλ. 2-82.

ΑΜΦΙΑΛΗ Πειραιώς: βιβλιοχαρτοπωλεῖον Ἀνδρέα Δημητριάδου, ὁδὸς Π. Τσαλδάρη καὶ Νισύρου 2.

ΚΟΛΩΝΑΚΙ: Κατάστημα Εὐαγγέλου Βογιατζῆ, ὁδὸς Καφέλη 10.

ΚΑΛΙΘΕΑ: Βιβλιοχαρτοπωλεῖον Θ. Πίσσα. Ξενοφώντος 67.

ΚΥΨΕΛΗ: Βιβλιοχαρτοπωλ. Χ. Κοσμάτου, Πυθείας 33.

ΒΟΛΟΣ: Βιβλιοχαρτοπωλεῖον Ἰωάν. Λιαναρῖδη, Κ. Καρτάλη 48.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Βιβλιοχαρτοπωλεῖον Ἀνδρέα Ρέκου, Ἐγνατίας 67.

ΡΟΔΟΣ: Κατάστ. Δικαίας Καντζηκάκη, Σωκράτους 1

ΚΑΒΑΛΑ: Βιβλιοχαρτοπωλεῖον Ἰωάν. Παπαδογιάννη, Κεντρικὴ Πλατεῖα.

ΠΑΤΡΑΙ: Βιβλιοχαρτοπωλεῖον Νίκου Παπαχρήστου, Ἀγ. Νικολάου 16.

ΝΙΣΥΡΟΣ: Βιβλιοχαρτοπωλεῖον Παναγ. Διακοδασίλη

ΚΑΡΠΑΘΟΣ: Βιβλιοχαρτοπωλεῖον Ἰωάν. Λεγοσέτη.

ΚΟΡΙΝΘΟΣ: Βιβλιοχαρτοπωλεῖον Γιώβ. Β. Ἀλμπόνη.

ΛΟΥΤΡΑΚΙ: Βιβλιοχαρτοπωλεῖον Γιώβ. Β. Ἀλμπόνη.

ΚΑΛ — Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Γραφεία: 'Οδός Λέκκα 22—'Αριθμός 7—Τιμή δραχ. 2

Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Σ. 'Ανεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ/ντής Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηβασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, 'Αθήναι.

Δὲν σὰς λέμε τίποτ' ἄλλο γιὰ τὸ ἐρχόμενο τεύχος τοῦ
ΚΑΛ, παρὰ μόνο ὅτι σ' αὐτὸ ἀποκαλύπτεται ἐπὶ τέλους τὸ

ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

τοῦ λευκοῦ παιδιοῦ τῆς ζούγκλας:

'Ο τίτλος του εἶναι:

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΚΑΛ...

Θὰ συγκινήση καὶ θὰ ἐνθουσιάση ἀφάνταστα ΚΑΘΕ
ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ!...

ΨΑΧΝΑΙΑ ΣΤΟ ΜΕΛΛΟΝ.

ΠΡΩΤΗ ΦΤΑΣΕΙ ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΟΥ ΠΕΡΑΞΕ ΑΡΤ ΤΟ ΠΕΡΙΠΤΕΡΟ.

ΟΧΙ ΚΥΡΙΕ ΑΡΘΟΥΡ ΔΕΝ ΣΑΣ ΠΟΥΛΗΣΑ ΤΙΠΟΤΕ.. ΠΡΟΣ ΘΑ ΠΡΟΒΟΥΣΑ ΑΦΟΥ ΗΜΟΥΝ ΑΡΑΒΕΤΟΣ.

ΕΙΣΑΙ ΒΕΒΑΙΟΣ;

ΑΝΤΙ ΝΑ ΠΑΝ ΣΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΤΟΥ ΚΙΝΗΘΗΚΕ ΕΝΣΤΙΚΤΩΔΩΣ .. ΤΡΑΒΗΞΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑ..

ΟΡΙΣΤΕ ΚΥΡΙΕ 203 ΔΟΛΛΑΡΙΑ. ΟΛΕΣ ΟΙ ΑΠΟΤΗΜΕΥΣΕΙΣ..

ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΡΑ!

ΕΤΡΕΞΕ ΚΑΤ' ΕΥΘΕΙΑΝ Σ' ΕΝΑ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΑΚΟ ΓΡΑΦΕΙΟ..

ΠΙΣΤΟΧΕΣ ΤΗΣ ΑΤΛΑΣ.. ΜΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΞΙΕΣ ΚΥΡΙΕ..

ΤΟ ΞΕΡΩ ΚΙ ΟΜΩΣ ΘΕΛΩ ΜΕΤΟΧΕΣ ΤΗΣ ΑΤΛΑΣ!

ΚΑΘΩΣ ΣΤΗΝ ΑΙΘΟΥΣΑ ΑΝΑΧΟΙΝΟΣΣΕΩΝ ΟΡΕΣ ΟΛΟΚΛΗΡΕΣ ΠΕΡΙΜΕΝΟΝΤΑΙ ΗΕ ΑΤΟΜΙΑ.

ΤΙΠΟΤΕ ΑΚΟΜΗ.. ΚΙ' ΟΜΩΣ ΘΑ ΓΙΝΗ.. ΕΙΜΑΙ ΒΕΒΑΙΟΣ.. ΕΙΔΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ.. Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΗΤΑΝ 24 ΟΡΕΣ ΝΩΡΙΤΕΡΑ..

